

ДЕБИ МАКОМБЪР НЕКА СИПЕ СНЯГ

Превод от английски: Росен Сироманов, 1992

chitanka.info

*Палавницата съдба среща Шели Грифин
със Слейд Гарнър в една снежна буря. Слейд,
както и Шели, трябва да стигне до Сиатъл след
принудителното кацане на самолета...*

ПЪРВА ГЛАВА

— Дами и господа, говори капитанът на самолета.

Пръстите на Шели Грифин се впиха толкова силно в облегалката на стола, че грижливо поддържаните ѝ нокти за малко не пробиха тапицерията на самолетната седалка. Не обичаше да лети и когато това бе възможно, отбягваше да лети със самолет. Почти цял месец опитваше да си внуши, че пътуването ще бъде съвсем безопасно. Повтаряше си наум, че боингът ще излети без никакви проблеми от Сан Франциско и след час и половина ще кацне невредим в Сиатъл. В края на краищата всички твърдяха, че пътуването със самолет не крие почти никакви рискове. Но ако не предстоеше Коледа, ако не ѝ беше домъчняло толкова много за вкъщи и ако бе имала повече от четири почивни дни, щеше да се прибере у дома, по какъвто и да е друг начин, само не и със самолет.

— От аерогарата в Сиатъл ни съобщиха, че там вали силен сняг и видимостта е намалена — продължи капитанът. — Пренасочиха ни към международното летище на Портланд, където ще изчакаме почистването на пистите в Сиатъл.

Из самолета се разнесе тих стон на негодувание. Шели се отпусна. Сняг! Можеше да понесе снега. Не ѝ бе приятно това, че се налага да кацат два пъти, но след като вече беше толкова близо до дома, бе готова на всичко, за да види по-скоро усмихнатото лице на баща си. Опита се да отклони мислите си от надвисналата опасност, като започна да разглежда пътниците. В креслото до нея невъзмутимо спеше една бабичка. Мъжът, който седеше от другата страна на пътеката, имаше толкова класически бизнесменски вид, че я заинтригува. Почти веднага след излитането от Сан Франциско той извади дипломатическото си куфарче и започна да работи над някакви документи. През целия полет не се усмихна нито веднъж. Само за миг съобщението на капитана предизвика леко раздражение върху сериозното му лице.

В работата си като репортер във Федералния съд тя бе срещала доста мъже като него и затова лесно можеше да го класифицира. Лъскав. Професионалист. Безупречен. А също и красив, отбеляза Шели, в случай че това я интересуваше, ала случаят не беше такъв. Предпочиташе малко по-освободени мъже. Едва не се изсмя. Мъже! Какви мъже? За десетте месеца, през които бе живяла в големия град на Залива, не можеше да се каже, че бе имала някакъв „роман“. Няколко интересни възможности, но нищо сериозно.

Докато боингът бавно се спускаше, пръстите ѝ се вкопчиха в облегалката още по-силно. Ококорените ѝ очи бързо обходиха аварийните изходи и Шели отново прехвърли наум всичко, което знаеше за безопасността на полетите. Започна да си го мърмори едва чуто в момента, в който самолетът рязко се наклони надясно, за да насочи огромното си туловище към гладката писта.

С поглед, вперен в предната седалка, тя затаи дъх, докато не усети лекото докосване на колелата върху пистата. Намалването на скоростта бе съпроводено от внезапен силен шум.

Шели въздъхна облекчено. Кацанията бяха някак си много по-неприятни от излитанията. Докато напрежението напускаше скованото ѝ тяло, тя се огледа наоколо и видя как бизнесменът отпрати разсеяния си поглед към нея. В тъмните му очи се четеше изненада. Изглеждаше поразен от факта, че някой би могъл да се страхува да пътува със самолет и бе напълно безразличен към нейната уплаха. Кръвта бързо нахлу в бледото ѝ лице. Помисли, че определено не харесва този мрачен тип. Възрастната жена, която седеше до нея, я хвана за ръката:

— Добре ли сте, скъпа?

— Разбира се — прозвуча облекчено гласът ѝ. След като вече бяха кацнали, можеше спокойно да се преструва на хладнокръвна — нещо, което другите пътници постигаха без никакво усилие.

— Дано да не закъснеем много. Дъщеря ми е излязла по-рано от работа, за да ме посрещне.

— Баща ми живее на четиридесет минути от аерогарата — промърмори Шели с надеждата, че е проверил дали полетът ѝ няма да закъснее. Беше ѝ ужасно неприятно да си го представя как нетърпеливо чака.

Жената погледна през малкото странично прозорче.

— Тук като че ли снеговалежът не е толкова силен. Само няколко снежинки, които падат лениво като гъши пера.

Шели се усмихна на това живописно сравнение и остана на мястото си, докато няколко от пътниците станаха и слязоха от самолета. Бизнесменът беше измежду онези, които побързаха да освободят местата си. Съдейки по думите на капитана, нямаше да останат дълго в Портланд, а тя не искаше да поема риска да изпусне самолета.

Изминаха четиридесет минути, през които на всеки десет тя поглеждаше часовника си, вече твърдо убедена, че ще си останат в Орегон. Снежната виелица беше връхлетяла и върху този район и сега снегът шибаше притихналия самолет с все по-голямо ожесточение. Тревогата ѝ растеше заедно с усилването на бурята.

— Говори капитанът на самолета. За съжаление, от Сиатъл ни съобщиха, че видимостта не се подобрява. Молят ни да останем в Портланд още половин час, а може би и повече.

Шум на недоволство и разочарование се разнесе сред пътниците и всички заговориха едновременно.

— Отново говори капитанът. Бих искал да напомня на онези от вас, които са обезпокоени от положението, че е много по-добре да бъдеш на земята и да желаеш да си във въздуха, отколкото да си във въздуха и да се молиш да си на земята.

Шели добави към това изречение едно тихо „амин“. Вече започваше да изпитва клаустрофобия. Разкопча предпазния колан, изправи се, взе чантичката си и тръгна по тясната пътека към предната част на самолета.

— Имам ли време за един телефонен разговор?

— Разбира се — отвърна стюардът със сърдечна усмивка. — И все пак не се бавете много. Атмосферните условия в Сиатъл може да се променят много бързо.

— Няма — обеща тя и се отправи към сградата на летището.

Още преди да бръкне в чантичката си за монета, Шели забеляза, че намусеният бизнесмен от самолета бе в съседната телефонна кабина.

— Обажда се отново Слейд Гарнър — каза той и в гласа му се прокрадна едва доловима нотка на нетърпение. — Самолетът е все още в Портланд.

Последва пауза, в която тя изсипа в ръката си съдържанието на портмонето и се намръщи. Нямаше монета за телефон.

— Да, да, знам, че и при вас вали силен сняг — продължи той с равен глас. — Съмнявам се, че ще успея да дойда днес следобед. Може би е по-добре да насрочим срещата за утре сутрин...

Докато търсеше монета, Шели успя да изрови един жетон за въжената железница, изсъхнала костилка от праскова и загубено копче. Сви устни и си помисли колко ли коравосърдечен трябва да е този бизнесмен, за да настоява за среща точно преди Коледа. И веднага се почувства виновна за осъдителните си мисли. Разбира се, че ще иска да спази уговорката си. Явно не се беше качил на самолета за собствено удоволствие. Освен това съжали, че съзнателно подслуша разговора му само, за да оправдае неприязънта си към него.

Като се усмихна очарователно, Шели се приближи тъкмо когато Слейд Гарнър остави слушалката и рязко се обърна.

— Извинете... — започна тя.

Той я изгледа с неவிждащи очи и за момент Шели помисли, че не я е чул.

— Да?

— Можете ли да ми развалите един долар?

Слейд безучастно бръкна в джоба си и се взря в монетите, които извади.

— Съжалявам. — Той ги пхна разсеяно в джоба си и се обърна.

Шели вече беше решила да попита някой друг, когато Слейд се обърна отново към нея и смръщи черните си вежди, сякаш се бе сетил за нещо важно.

— Вие не бяхте ли в самолета за Сиатъл?

— Да.

— Заповядайте — подаде ѝ четвърт долар.

От изненада ъгълчетата на устата на Шели се извиха нагоре.

— Благодаря. — Беше убедена, че не я бе чул — отдалечаваше се с решителни крачки. Тя не можа да разбере какво значение имаше фактът, че пътуват с един самолет. Без да размишлява повече над щедростта му, тя пусна монетата в процепа на апарата.

— Татко!

— Дребосъче!

Баща ѝ я бе удостоил с този нежен прякор, когато бе в ранния пубертет и всичките ѝ приятелки рязко израснаха. За неин ужас до седемнадесетгодишна възраст бе висока едва сто и петдесет сантиметра. А след това само за шест месеца порасна с петнайсет сантиметра.

— Аз съм в Портланд.

— Знам. Обадох се на Сий Тек и момичето от информацията ми каза, че сте кацнали принудително. Как си?

— Много добре! — излъга, като си спести обясненията за ужаса от пътуването със самолет. — Много съжалявам за закъснението.

— Вината не е в теб.

— Но ми е адски неприятно, че губя ценно време тук при положение, че можех да бъда при теб.

— Не се притеснявай! Ще бъдем заедно много време.

— Украси ли вече елхата? — След смъртта на майка ѝ преди три години, Шели и баща ѝ имаха ритуал по украсяването на елхата с направени от тях украшения.

— Дори още не съм я купил. Бях решил да го направим заедно утре сутрин.

Тя затвори очи, стоплена от обичта и сигурността, която винаги усещаше в гласа на баща си.

— Имам за теб една невероятна изненада, татко.

— Каква?

— Ако ти кажа, няма да е изненада, нали?

Баща ѝ се изкиска и Шели си представи как потърква с пръст горната си устна, както правеше винаги, когато нещо го забавляваше.

— Липсваше ми, татко.

— Знам. И ти на мен.

— И умната!

— Добре... — понечи да затвори телефона той.

— Татко! — Внезапно погледът ѝ се спря на огромна реклама за коли под наем. — Слушай, не отивай на летището, преди да ти се обадя.

— Но...

— Докато пристигнеш, ще съм си взела багажа и ще те чакам навън. Така няма да търсиш място за паркиране.

— Това не ме притеснява, Дребосъче.

— Знам, но все пак...

— Щом настояваш.

— Настоявам! — Братята ѝ твърдяха, че баща им има особена слабост към единствената си дъщеря. Често се шегуваха, че само тя може да го накара да променя решенията си. — Наистина настоявам!

Казаха си довиждане и Шели затвори телефона, но монетата падна в дупката за рестото. Взе я. Развеселена и успокоена, я подхвърли с палец във въздуха и я улови толкова умело, че сама се изненада. Вместо да тръгне по коридора към самолета, се отправи точно в обратната посока и слезе с ескалатора на долния етаж, където се намираха Бюрото за даване на автомобили под наем.

За нейна изненада, не беше единствената, решила да смени транспорта. Бизнесменът, който ѝ бе дал монетата, говореше с млад мъж на първото бюро. Шели мина покрай него и се насочи към второто.

— Колко ще ми струва да наема кола отгук и да я оставя в Сиатъл? — попита тя любезно.

Високото и съвсем младо момиче едва откъсна поглед от екрана на компютъра.

— Съжалявам, но нямаме свободни коли.

— Нито една?

— Много хора са решили да постъпят като вас — обясни служителката. — От няколко часа нито един самолет не е кацнал в Сиатъл. Никой не иска да виси тук. Особено по празниците.

Шели се втурна към третото бюро и повтори въпроса си.

— Да, имаме — отвърна с широка усмивка служителката. — В момента имаме само една свободна кола. — Спомена сума, която принуди Шели да преглътне с усилие. Но идеята бе обсебила вече съзнанието ѝ. Всяка минута от престоя на самолета ограбваше от скъпоценното време, което щеше да прекара с баща си. А можеха да минат часове, преди самолетът да излети. Освен това още едно кацане на друго летище в най-голямата снежна буря за годината не се покриваше с представата ѝ за приятно прекарване. Явно много бързо щеше да похарчи коледната си премия. Но имаше защо. Със сигурност имаше някакво неписано правило, според което всяка любима дъщеря трябва да прекара Коледа с баща си.

— Ако тя се откаже, аз ще взема колата — чу гласа на Слейд Гарнър зад себе си. Широка, самоуверена усмивка се разля на красивото му лице.

— Вземам я! — извика тя. Самочувствието, което той излъчваше, граничеше с нахалство.

— Трябва на всяка цена да стигна до Сиатъл!

— Аз също! — уведоми го Шели превзето. И за да му отнеме възможността да изтъкне, че ѝ бе дал четвърт долар за телефон, извади монетата от джоба си и му я подаде.

— Имам важна среща...

— Между другото, и аз. — Тя се обърна към гишето, взе писалка и се накани да попълни формуляра.

— Колко? — попита Слейд с неумолима решимост.

— Извинете, не ви разбрах?

— Колко искате за колата? — Той пъкна ръка във вътрешния джоб на палтото си, очевидно готов да плати колкото му поиска.

— Намерете си друга кола! — гневно подхвърли Шели.

— Има само една свободна кола...

— И аз вече я наех! — каза тя с измамно спокойна усмивка. Колкото повече общуваше с този човек, толкова повече я дразнеше.

— Изглежда не разбирате — стисна той зъби. — Срещата ми е много важна.

— И моята. Аз съм...

— Бихте могли да наемете колата заедно — предложи неочаквано служителката. И двамата я изгледаха изумени.

Шели се поколеба. Слейд смръщи вежди.

— Аз ще поема таксата изцяло — предложи той.

— Ако още веднъж заговорите за пари, няма да стане — изстреля Шели остро.

— Не бъдете неразумна.

— Не аз съм неразумна, а вие.

Слейд потърка с длан тила си и силно въздъхна.

— Е? Става ли?

— Аз не отивам до Сиатъл.

— Току-що ви чух да казвате Сиатъл.

— Отивам в Мейпъл Вали. Това е в южната част на провинция Кинг.

— Чудесно! Ще ви закарам дотам, а после ще оставя колата в Сиатъл.

Това щеше да ѝ спести една разправия. Въпреки това се колебаеше. Бяха заедно само от две минути, а вече се бяха спречкали. Чудеше се как щяха да прекарат цели три часа, затворени в клетката на автомобилно купе.

— Вижте — започна той, — ако стигна до Сиатъл днес следобед, може би ще проведе срещата си по-рано. А това значи, че ще успея да се върна в Сан Франциско за Коледа.

Бързо бе напипал най-слабото ѝ място. Коледата и домът бяха много важни за нея.

— Добре — измърмори тя. — Но при условие, че си платя моя дял.

— Както искате, госпожице.

За първи път, откакто го бе видяла, Слейд Гарнър се усмихна.

ВТОРА ГЛАВА

— А багажът ви? — попита Слейд, докато вървяха по коридора към самолета.

— Имам само една чанта. Ръчен багаж. — Светлокафявата ѝ коса се бе разпиляла и Шели разсеяно прибра един кичур зад ухото си. Гардеробът на едно провинциално момиче не бе подходящ за Сан Франциско, затова бе оставила по-голямата част от своите дрехи при баща си. И в този момент осъзна, че малкото багаж беше голямо предимство. Поне нямаше да се наложи да вдига скандали, за да си получи куфара.

Настроението ѝ се подобри — отиваше си вкъщи, и то не със самолет!

— Добре. И аз съм с една чанта.

Шели се замисли.

— Имам и още една чанта с подаръци.

— Няма значение.

Когато види колко е голяма, може да му дойде друг акъл, без злоба си помисли тя. Освен различните подаръци със странни размери, Шели носеше на баща си няколко от любимите му дълги фразели. Огромният пакет щеше да ѝ пречи и тя бе помолила стюарда да ѝ помогне да го напъха в багажното отделение над мястото ѝ. Щеше да го остави на багаж, но заради дългите хлябове, които стърчаха като тестени антени, това бе невъзможно.

Когато се качиха в самолета, той беше почти празен. Това само потвърди подозренията ѝ, че закъснението щеше да бъде много по-голямо, отколкото се очакваше. Шели погледна часовника си — вече бе почти дванайсет часа. Останалите пътници сигурно бяха отишли да хапнат нещо.

Тя стъпи върху седалката и отвори отделението за ръчен багаж.

— Имате ли нужда от помощ? — попита Слейд. През едната му ръка бе праметнат тъмносив калъф за костюм.

— Вземете. — Шели му подаде малкия си сак и го чу как измърмори под носа, че се възхищава на жени, които носят малко багаж. Тя се усмихна на себе си.

Докато се протягаше да подхване по-добре големия си пакет, чу недоволния глас на Слейд.

— Вижте какво е сложил тук някакъв идиот...

— Моля?

— Тази чанта! По дяволите! Човек трябва да е съвсем без мозък, за да набута тук калъф за туба.

— Тя е моя и освен това не е калъф за туба! — Шели издърпа чантата с франзелите и му я подаде.

Слейд я изглежда така, сякаш отвътре можеше да изскочи нещо и да го ухапе.

— Мили Боже, какво е това?

„Какво е това!“. Хлябът според нея бе най-познатото нещо на света. А формата му на дълги тънки пръчки не бе чак толкова необикновена!

— Калъф за змия — отвърна саркастично тя.

Едва забележима усмивка се появи на иначе безчувственото му лице.

— Дайте да сваля това чудо, преди да паднете.

Шели слезе от седалката.

— Калъф за змия, а? — Той неочаквано се усмихна.

Това ѝ подежда зашеметяващо. Само преди няколко минути му бе лепнала етикета „мрачен и напрегнат“. Но когато се усмихна, съзнателно поддържаната фасада се пропука и тя успя да зърне загадъчния мъж, който се криеше зад нея. Той я очарова.

Докато оправят формалностите по самолетните билети, служебната кола на агенцията вече ги чакаше, за да ги закара до автомобила, който бяха наели.

— Колата е на мое име — каза сериозно Слейд. Снегът продължаваше да вали и гледката бе живописна. — Което означава, че ще карам само аз.

Шели бе забелязала снежната виелица и думите му я зарадваха.

— Е? — Изглежда, той очакваше нов спор.

— Имате ли шофьорска книжка?

— Да — усмихна се отново Слейд.

— Значи всичко е наред.

Той замълча за миг и я изгледа.

— Винаги ли сте толкова остроумна?

Шели се засмя. Приятно ѝ беше, че успя да го накара да се усмихне.

— Само когато искам. Хайде, Гарнър, отпуснете се. Идва Коледа.

— Трябва да присъствам на една среща. И това, че по една случайност тя е насрочена точно преди някакъв празник, няма абсолютно никакво значение.

— Да, но помислете си, че след това ще можете да се приберете у дома и да прекарате празниците със семейството си.

— Така е. — Малко резкият му отговор прозвуча издайнически и Шели се зачуди дали е женен.

Докато слагаха чантите си в багажника на наетото камаро, Шели имаше възможността да разгледа по-внимателно Слейд. Гордият и резервиран поглед не разкриваше много мислите му. Целият му вид излъчваше независимост. Дори след съвсем краткото общуване с него тя разбра, че бе с буден и бърз ум. Беше човек на контрастите — замислен и в същото време решителен, възпитан и създаващ впечатление за голяма организираност.

Момчето от агенцията, което бе нагазило в натрупалия сняг, подаде на Слейд карта на града и го насочи към най-близкия изход към магистралата. След като внимателно разгледа картата, той я подаде на Шели.

— Готова ли сте?

— Пълен напред, Джеймс! — подигра го тя, качи се в автомобила и разтри длани, за да се стопли.

С едно завъртане на ключа Слейд запали двигателя и пусна парното.

— След минута ще се стоплите.

Шели кимна и пъкна ръце в джобовете на самото си.

— Знаете ли, ако стане още по-студено, до Сиатъл може да се превърнем на ледени висулки.

— Много смешно — измърмори той сухо и закопча предпазния си колан. Хвана волана с две ръце и се замисли за миг. — Искате ли да потърсим телефон, за да се обадите на съпруга си?

— Отивам при баща си — поправи го тя. — Не съм омъжена. И освен това не искам да се обаждам. Ако му кажа какво правим, само ще се притеснява.

Слейд включи на скорост и те потеглиха.

— А вие не искате ли да се обадите на жена си?

— Не съм женен.

— О! — Шели много се надяваше, че възклицанието не бе издало нейното задоволство. Не ѝ се случваше често да бъде толкова очарована от мъж. Най-безумното в цялата история беше, че не можеше да каже със сигурност дали всъщност го харесваше. Така или иначе, я привличаше.

— Сгоден съм — добави той.

— О! — Тя конвулсивно преглътна. Точка по въпроса. — Кога е сватбата?

Чистачките бръмчаха зловещо.

— След около две години.

Шели едва не се задави от учудване.

— И двамата с Маргарет си имаме своите професионални и финансови цели, които се надяваме да постигнем, преди да се оженим. — Той караше напрегнат, с мрачно изражение. — Маргарет смята, че преди да мислим за женитба, трябва да съберем петдесет хиляди долара и аз съм съгласен с нея. И двамата сме убедени, че първо трябва да осигурим здрава финансова основа на нашия брак.

— Не мога да си представя, че мога да чакам две години, за да се омъжа за мъжа, когото обичам.

— Това означава, че сте съвсем различна от Маргарет.

— И все пак сме единомислени по един въпрос. Мисля, че бракът е за цял живот.

А според Шели любовта бе нещо спонтанно и изключваше всякакви сметки.

— Родителите ми имаха прекрасен брак — наруши тишината тя. — Просто се надявам, когато се омъжа, и аз да бъда щастлива като тях. — После му разказа как родителите ѝ се запознали на Коледа и се оженили след два месеца на Свети Валентин — Деня на влюбените. — Бракът им — продължи самодоволно Шели — е бил изпълнен с любов и щастие в продължение на почти двадесет и седем години до внезапната смърт на майка ми. — С мъка се сдържа да не спомене, че

когато се заклели във взаимна вярност пред Бога, едва ли са имали и двадесет долара. По онова време баща ѝ бил едва трета година студент по ветеринарна медицина. Справили се и без голяма банкова сметка.

По бръчиците около устата и носа му разбра, че Слейд намира цялата история за доста банална.

— Трябва ли да трепне сърцето ми от тази трогателна любовна идилия?

Вбесена, тя се облегна назад и погледна през страничното стъкло към отрупаните със сняг дървета покрай магистралата.

— Не. Просто се чудя дали изобщо имате сърце.

— Нов словесен саблен удар — измърмори той.

— Словесен саблен удар ли? — Бе прекалено шокирана от неочакваната му демонстрация на остроумие, за да каже нещо повече.

— Не познавам човек с по-бърза реакция от вашата — отвърна Слейд.

Тя изгаряше от любопитство да научи нещо повече за Маргарет и затова се опита да отклони разговора от собствената си личност.

— Предполагам, че много искате да се върнете при Маргарет, за да прекарате Коледа заедно. — Шели искрено съжали за първоначалното си осъдително отношение към Слейд. Той действително имаше сериозна причина да бърза за тази среща.

— Маргарет ще прекара празниците при една своя леля в Аризона. Замина преди няколко дни.

— Значи няма да бъдете заедно? — възкликна тя, още по-заинтригувана от жената, която се беше съгласила да чака две години сватбата си. — Даде ли ви подаръка, преди да замине?

Той се замисли.

— Двамата с Маргарет се разбрахме да не си правим подаръци тази година.

Шели едвам бе успяла да се овладее, когато Слейд се изпусна за дългия годеж, но това вече беше прекалено!

— Да не си правите подаръци? Какъв ужас!

— Имаме финансови цели — изръмжа той с раздразнение. — Хвърлянето на пари за незначителни неща просто проваля двугодишния ни план. Коледните подаръци няма да ни приближат към нашите цели и желания.

В този момент Шели искрено се съмняваше, че добрата Маргарет и Слейд изобщо имат „желания“.

— Сигурна съм, че Маргарет само казва, че не иска подарък — предположи тя. — Вероятно тайно се надява, че няма да издържите и ще ѝ купите нещо. Всяка жена обича рози.

Нейният спътник многозначително сви рамене.

— Аз също мислех, че цветята са нещо хубаво, но Маргарет твърди, че киха от тях. Освен това по Коледа цветята са ужасно скъпи. Истинско прахосничество.

— Естествено — измърмори едва чуто Шели. В съзнанието ѝ започваше да се оформя все по-ясна представа за този сериозен господин и неговата толкова практична годеница.

— Казахте ли нещо? — В студения му тон прозвуча леко предизвикателство.

— Нищо. — Тя посегна към копчето на радиото и се опита да намери някаква музика. — А между другото, какво работи Маргарет?

— Тя е анализатор на системи.

Шели безмълвно повдигна вежди. Това бе точно онзи тип професия, който тя очакваше от такава ненормална личност като Маргарет.

— А деца?

— Какви деца?

Тя осъзна, че си пъха носа в чужди работи, но не можеше да се сдържа.

— Предвидили ли сте да имате деца?

— Разбира се. Надяваме се, че Маргарет ще може да си позволи по-дълъг отпуск след осем години.

— Вие ще бъдете почти на четиридесет! — неволно възкликна тя.

— И по-точно на четиридесет и една. И това ли не одобрявате?

— Извинявам се, не исках да прозвучи така осъдително. Просто... — преглътна с неудобство Шели.

— Просто вие никога не сте си поставяли никакви цели.

— Поставяла съм си — възрази тя. — Винаги съм искала да стана съдебна репортерка. Това е много интересна работа.

— Предполагам, че можете да вършите добре всичко, което поискате.

Неочакваният комплимент я завари съвсем неподготвена.

— Колко мило!

— Ако решите, например вероятно веднага ще разберете защо не можете да хванете станция.

Погледът ѝ автоматично се прехвърли от Слейд върху скалата на радиото. Преди да успее да каже и дума, той се протегна и завъртя едно копче.

— Малко е трудно да уловите каквото и да е предаване по радиото, ако не сте го включили.

— Прав сте. — Шели бе прекалено погълната от въпросите си за Маргарет, за да го забележи. Бузите ѝ пламнаха. Слейд я беше развълнувал, а това не ѝ се бе случвало от доста време. Имаше чувството, че в една словесна битка той щеше да парира ударите ѝ като професионален фехтовач.

В колата се разнесе лека, успокояваща музика. Беше топло и уютно. Тя се отпусна в меката седалка, облегна глава и тихо запя, загледана в падащите снежинки.

— Този сняг наистина създава коледно настроение — промърмори Шели. Опасяваше се, че нови въпроси биха нарушили спокойната атмосфера.

— Само създава проблеми.

— Може би, но е толкова красиво!

— Разбира се, че е красиво. Седите си в топла кола с шофьор и радиото ви свири.

— О, какъв сте мърморко!

— О, мърморко... — повтори той и за нейна изненада се засмя. Смехът му бе красив и плътен и я накара също да се засмее. Когато по радиото пуснаха една нейна любима коледна песен на Бинг Кросби, Шели запя с него. Не след дълго баритонът на Слейд се присъедини към чистия ѝ сопран и се получи чудесна хармония. В текста на песента се говореше за мечти и в съзнанието ѝ изплуваха собствените ѝ копнежи. Чувстваше се чудесно в компанията на Слейд, а беше очаквала да намери един куп причини да не го хареса. Вместо това я бе привлякъл мъж, който бе сгоден за друга. Изключително лоялен мъж. Той я привличаше, но сама не знаеше до какво щеше да доведе това чувство. Не беше съвсем сигурна дали интуицията ѝ не я лъже.

Неумолимата истина беше, че тези чувства се бяха появили, защото той бе прекалено добър за жена като Маргарет.

Отвратена от себе си, тя затвори очи и облегна глава на стъклото. Единствените звуци, които стигаха до ушите ѝ, бяха нежните мелодии от радиото и досадното свистене на чистачките. От време на време поривите на вятъра леко отклоняваха колата.

Една нежна ръка разклати рамото ѝ.

— Шели...

Тя рязко изправи гръб.

— Какво има?

Слейд бе спрял в резервното платно на магистралата. Снегът сипеше толкова силно, че не се виждаше и на метър напред.

— Мисля, че не можем да продължим — уведоми я Слейд.

ТРЕТА ГЛАВА

— Не можем да останем тук — извика Шели, като огледа мястото, на което бяха спрели. Снегът хвърчеше във всички посоки. Ожесточението на бурята, която виеше и шибаше колата, я порази. Според нея беше изумително, че Слейд бе успял изобщо да кара колата. Докато бе спала, бурята се бе засилила значително.

— Имаш ли някакво друго предложение? — въздъхна той. Беше ядосан, но раздражението му не бе насочено към нея. Тя уморено повдигна косата от гладкото си чело.

— Не, мисля, че нямам.

Слейд изгаси двигателя и ги обгърна тишина. Изчезнаха успокояващите звуци на коледната музика, тихото ръмжене на двигателя и ритмичното свистене на чистачките. Двамата седяха и чакаха бурята да поутихне, за да могат да продължат. Докато наблюдаваше околността в промеждутъците между поривите на вятъра, на Шели ѝ се стори, че са близо до Кесъл Рок и Маунт Сейнт Хелънс. След десет минути неловко мълчание тя реши да наруши мрачното настроение.

— Гладен ли си?

— Не.

— Аз съм гладна.

— Хапни малко от онзи хляб.

— Не мога да ям от хляба на татко. Никога няма да ми го прости.

— Ако умреш от глад, също няма никога да ти го прости.

Шели сведе поглед към пълничките си бедра и тъжно поклати глава.

— Няма почти никаква вероятност.

— Защо мислиш така? Не си дебела. Всъщност бих казал, че си почти идеална.

— Аз? Идеална? — Сподавен смях се изплъзна от гърлото ѝ. Тя взе чантата си и извади портфейла.

— Какво правиш?

— Смятам да ти платя за това изказване.

— Защо мислиш, че си дебела?

— Искаш да кажеш, като оставим настрана тлъстините, с които съм покрита?

— Говоря сериозно.

— Не знам — сви рамене Шели. — Просто се чувствам като дунда. Откакто напуснах родния дом, не спортувам достатъчно. Нямах възможност да взема Семпсън със себе си.

— Семпсън ли?

— Моят кон. Яздех го всеки ден.

— Ако изобщо си напълняла, то е точно колкото трябва.

Погледът му спря на устните ѝ и тя цялата потръпна. Той се вгледа в тъмните ѝ очи и премигна, като че ли не повярва на това, което видя. Тя също го изучаваше с явно любопитство. Очите му бяха тъмни и замъглени, а лицето му открито и чувствено. На челото му се бяха появили бръчици, които създаваха впечатлението, че отдаваше сериозно значение на този момент.

Внезапно Слейд отклони поглед и се наведе да включи двигателя. Само с едно движение чистачките премахнаха натрупалият на предното стъкло сняг.

— Онова там не е ли реклама за „Макдоналдс“?

Шели присви очи да разпознае емблемата на световноизвестната верига от заведения за бързи закуски.

— Ей, мисля, че да!

— Отклонението сигурно е съвсем близо.

— Мислиш ли, че ще успеем?

— Смятам, че трябва — промърмори той.

Тя схвана мисълта му. Колата се бе превърнала за тях в нещо като пашкул, неочаквано интимен и много чувствен. При нормални условия нямаше да си разменят повече от някой случаен поглед. Това, което ставаше, не бе магия, а нещо далеч по-опияняващо.

Докато чистачките ожесточено се бореха със снега, Слейд едва-едва придвижи колата до отклонението, което се оказа на по-малко от половин километър. Бавно запъплиха по страничния път, успоредно на магистралата. Най-после Слейд успя да намери място на паркинга пред ресторанта и Шели въздъхна облекчено. Това бе най-ужасната

буря, която бе виждала през живота си. Загърна се добре в палтото и взе чантичката си.

— Готов ли си? — изстреля тя и отвори вратата.

— Само чакам сигнал.

Той я настигна с бързи крачки, хвана я здраво за лакътя и двамата се отправиха към входа на ресторанта. Щом влязоха, спряха за момент, за да изтърсят снега от обувките си, и забелязаха, че вътре имаше още няколко пътници. Купиха си хамбургери и кафе и седнаха на една маса до прозореца.

— Според теб колко време ще прекараме тук? — запита Шели, без да очаква отговор. Сега се нуждаеше най-вече от успокоение. Тази коледна ваканция бе започнала наопаки. Но в едно беше уверена — самолетът не бе излетял от Портланд.

— Колкото знаеш ти, толкова и аз.

— В такъв случай два часа — промърмори тя и отхапа от своя хамбургер.

— Защо два часа?

— Не знам. Звучи ми разумно. Ако е повече, може да изпадна в паника. Ала дори и в най-лошия случай мисля, че все пак има доста по-неприятни места за прекарване на Коледа. Поне няма да умрем от глад.

Слейд измърмори нещо под носа си и продължи да яде. Когато приключи с яденето, се извини и отиде до колата.

Шели взе още две кафета и вдигна краката си на отсрещния стол. Извади от чантата си последния брой на клюкарското списание „Мед Мегазийн“ и когато той се върна, беше изцяло погълната от статията, която четеше. Пристрастието ѝ към „Мед Мегазийн“ бе породило една стара закачка между Шели и баща ѝ, който четеше всеки брой, за да може след това да я подиграва. Откакто се премести да живее в Сан Франциско, беше изостанала с няколко месеца, а искаше да бъде подготвена за срещата с баща си. Не очакваше, че Слейд можеше да прояви разбиране към вкусовете ѝ.

Той се приближи към нея и ѝ хвърли един поглед, в който имаше нещо повече от примирение. След това седна на мястото си и отривисто отвори „Уолстрийт Джърнъл“.

Шели осъзна, че четивата им бяха достатъчно красноречиви. Рядко бе виждала двама души, които да са толкова различни. Буца

заседна в гърлото ѝ. Слейд ѝ харесваше. Беше от онзи тип мъже, заради които с удоволствие би зарязала „Мед Мегазийн“.

След час Шели остави настрана декемврийския брой и извади от чантата си един любовен роман. Рядко ѝ се случваше да е толкова отпусната в присъствието на мъж. Не чувстваше непреодолимата необходимост да поддържа разговор с празни приказки. И на двамата им беше приятно да са заедно.

По едно време тя отиде до касата, взе голяма порция пържени картофи и я остави по средата на масата. От време на време посягаше към тях, без да откъсва поглед от книгата. Веднъж блуждаещата ѝ ръка се бутна в друга и стреснатият ѝ поглед се срещна с този на Слейд.

— Извинявай — промърмори той.

— Няма защо. И за двама ни са.

— Започнеш ли веднъж, не можеш да се спреш, нали?

— Нещо като четенето на „Уолстрийт Джърнъл“ ли?

— Чудех се дали ще го изкоментираш.

— Всеки миг очаквах да подхвърлиш нещо за моето четиво — засмя се Шели.

— От теб спокойно може да се очаква „Мед Мегазийн“. — Каза го по такъв начин, че просто ѝ бе невъзможно да се обиди.

— Поне за едно нещо вкусовете ни съвпадат — повдигна вежди той.

— Пържените картофи ли?

— Да. — Слейд взе едно картофче и ѝ го подаде.

Шели се наведе към него и пое резенчето с уста. Жестът бе странно интимен и усмивката ѝ изчезна в мига, в който погледите им се срещнаха. Пак се случи същото. Сърцето ѝ заби силно и всичко наоколо потъна в мъгла. Очевидно това чувство имаше нещо общо с... времето. Вероятно за това бе виновен сезонът, предразполагащ към любов и доброжелателство. За съжаление тази Коледа Шели бе прекалено изпълнена с доброта. Като се имаше предвид какво изпитваше в момента, Бог знае какво можеше да се случи, ако случайно зърнеше и коледна украса.

Слейд бързо извърна очи и се загледа през прозореца.

— Има изгледи да поутихне.

— Да, има — съгласи се тя, без дори да погледне навън. Изглежда пържените картофи бяха ангажирали цялото ѝ внимание.

— Май трябва да се подготвяме за тръгване.

— Май трябва. — Един поглед към ръчния часовник потвърди подозренията й, че вече бе късен следобед. — Съжалявам, че срещата ти се провали.

За миг той я погледна неразбиращо.

— А, да. Още когато тръгах знаех, че е малко вероятно да успея да стигна днес. Затова я отложих за утре сутрин.

— Почивката беше приятна.

— Много — съгласи се Слейд.

— Мислиш ли, че ще имаме някакви други затруднения?

— Възможно е, по пътя има достатъчно местенца, за чийто бизнес няма защо да се тревожим.

— С други думи можем да се пъкнем във всяко ресторантче оттук до Сиатъл.

— Точно така — разсмя се той.

— Е, в такъв случай подай пържените картофи.

Докато стигнаха до магистралата, Шели отбеляза, че бурята стихва. Ала по радиото съобщиха, че се очакват нови снеговалежи. Слейд изстена.

— Спокойно можеш да прекараш Коледа с мен и татко — внимателно подхвърли тя. — Ще ни бъде много приятно. Честна дума.

— Сериозно ли говориш? — Погледна я недоверчиво.

— Разбира се, че говоря сериозно.

— Но аз съм чужд човек.

— Яли сме заедно пържени картофи. Отдавна не съм била толкова близка с някой мъж. Всъщност по-добре не го споменавай пред баща ми. Може да посегне към пушката си.

На Слейд му трябваше малко време, за да схване намека.

— За сватбени салюти ли?

— Годишките ми се трупат. Татко иска да се омъжа и да му раждам внуци. В това отношение братята ми не се представят добре.

— За момент Шели бе забравила за Маргарет. Щом се сети, настроението й се развали. — Не се притеснявай — бързо добави тя.

— Достатъчно е да споменеш на баща ми за годеницата си и ще те остави да се измъкнеш.

— Добре, че не ядох от хамбургера ти.

— Шегуваш ли се? Това направо щеше да ми отреди място в завещанието ти.

— Точно от това се страхувах — засмя се той добродушно.

Тя отново имаше възможност да си припомни колко красив и плътен бе смехът му. Въздействаше ѝ поразително и повече нищо не бе в състояние да развали настроението ѝ.

Носеният от вятъра сняг затрудняваше движението и накрая скоростта им стана малко по-голяма от тази при пълзене. Шели нямаше нищо против. Приказваха си, шегуваха се и пееха. Скоро откри, че остроумието на Слейд ѝ допада. Зад сдържания му, сериозен външен вид се криеше интересна личност с остро и тънко чувство за хумор. И при съвсем други обстоятелства пак щеше да ѝ се иска да опознае по-добре Слейд Гарнър.

— Какво си купила на баща си за Коледа? — попита той неочаквано.

— Да не би да се интересуваш дали нося и супа с хляба?

— А, за франзелите ли намекваш? Не, просто любопитствам.

— Първо му купих една кутия от неговите любими бонбони „Пияни вишни“.

— Трябваше да се сетя, че е нещо за ядене.

— Това не е всичко — прекъсна го Шели. — Разменяме си и обичайните подаръци между баща и дъщеря — стремена, юзди и конски покривала. Това ми подари татко миналата Коледа.

Слейд се закашля.

— Наистина, съвсем обикновени подаръци, каквито всеки баща купува на дъщеря си. А тази година?

— Тъй като Семпсън не е при мен, предполагам, че ще прибегне до резервния вариант — хавлии и чаршафи за новото ми жилище. — Тайно се надяваше, че при споменаването на апартамента в Сан Франциско Слейд ще насочи разговора в тази посока. Но той не го направи и тя бе принудена да скрие разочарованието си.

— А ти?

— Аз ли? — учуди се той.

— Какво си купил на родителите си?

— Ами всъщност нищо. Реших, че е по-просто тази година да им изпратя пари.

— Ясно... — Тя знаеше, че в някои случаи това бе съвсем приемливо, но ѝ се струваше толкова безчувствено и нехайно от страна на един син да изпраща пари вместо подарък... Нямаше съмнение, че след като се оженеше за Маргарет, щяха заедно да купуват по-подходящи подаръци.

— Сега съжالياвам, че го направих. Мисля, че родителите ми щяха да се зарадват на франзели и „Пияни вишни“. Но за стрemenата и конските покривала не съм толкова сигурен.

Когато наближиха Такома, Шели бе изненадана от натовареното движение. Колкото повече се приближаваха към Мейпъл Вали, толкова повече растеше възбудата ѝ.

— Моето отклонение не е далеч — каза тя с растящо нетърпение. — Боже Господи, човек би предположил, че в такова време хората не излизат много по пътищата.

— Точно така — съгласи се той.

И чак когато дочу лекия му кикот, разбра, че я будалка.

— Знаеш какво имам предвид.

Слейд не отговори, зает с шофирането. Навън бе вече тъмно като в рог. Снегът продължаваше да вали с удивително постоянство. Шели се питаше кога ли ще спре. Притесняваше се за Слейд — как ли щеше стигне сам от Мейпъл Вали до Сиатъл?

— Може би е най-добре да спрем някъде и да се обадим на баща ми.

— Защо?

— За да дойде да ме вземе, а ти да...

— Разбрахме се да те закарам до Мейпъл Крик и имам намерение да направя точно това.

— Мейпъл Вали — поправи го тя.

— Все едно. Разбрали сме се. Нали?

Уязвимото ѝ сърце внезапно бе обзето от удоволствие. Желанието му да сложи край на тяхното приключение не бе по-голямо от нейното.

— Следващото отклонение — уведоми го Шели и му обясни как да стигне до мястото. След това извади лист и химикалка и му нарисова подробна карта на обратния път към магистралата, за да не се загуби. В нощния мрак можеше лесно да обърка пътя. Шели седеше напрегната и изведнъж развълнувано посочи наляво.

— Завий насам! — Баща й явно се бе приготвил да тръгва към летището, защото дългата алея бе почистена от снега.

Светлините на фаровете се врязаха в тъмната нощ и осветиха родния й дом — дълга къща, построена на голяма площ. На прозореца се появи висока фигура и почти моментално външната врата рязко се отвори.

Слейд едва бе паркирал, когато Шели отвори своята врата.

— Дребосъче!

— Татко! — Забравила снега и вятъра, тя се спусна в прегръдките му.

— Ах ти, малка... Защо не ми каза, че пристигате с кола?

— Взехме я под наем! — Шели се сети за Слейд и застана до баща си, като обви ръка около кръста му. — Татко, искам да ти представя Слейд Гарнър.

Дон Грифин направи крачка напред и подаде ръка.

— Значи вие сте изненадата на Шели. Добре дошли в нашия дом! Време беше дъщеря ми да доведе в къщи някой млад мъж, за да го запознае с баща си!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Слейд подаде ръка на бащата на Шели и се усмихна.

— Мисля, че ме бъркате с някого.

— Татко, ние със Слейд се запознахме тази сутрин в самолета. —
Тя се изчерви от смущение.

— Когато разбрахме, че самолетът сигурно няма да стигне до
Сиатъл, наехме тази кола — обясни Слейд.

В тъмносините очи на Дон Грифин блесна искра на
любопитство. Той бързо прехвърли поглед от дъщеря си към нейния
приятел.

— Добре сте направили. Последният път, когато се обадох на
летището, ми казаха, че вашият самолет още не е излетял от Портланд.

— Утре сутрин Слейд има важна среща. — По погледа й Слейд
можеше да разбере, че бе готова за раздялата. Щеше да се сбогува с
него и да му пожелае щастие. Бяха прекарвали заедно твърде малко
време, за да съжаляват за нещо.

— Не виждам защо трябва да обсъждаме пътуването ви навън на
студа — намеси се Дон и ги подкани с жест към топлата светлина на
къщата.

Слейд се поколеба.

— Трябва да тръгвам за Сиатъл.

— Влезте да пийнем по нещо преди това — покани го Дон.

— Шели? — Слейд очакваше нейното одобрение. Премълчаният
въпрос, който се четеше в очите му, я хипнотизира.

— Ще ми бъде много приятно! — Глупачка, извика си тя наум.
Щеше да е много по-добре да пресече тази връзка без отлагане, преди
да е успял да трогне нежното й сърце. Съзнанието й крещеше, че
постъпва глупаво, но сърцето й не искаше и да чуе.

— В такъв случай — продължи Дон, като че ли без да забелязва
недомлъвките между Слейд и дъщеря си, — останете за вечеря.

— Не мога. Наистина... — Той демонстративно погледна
часовника си.

— Настояваме! — добави Шели. — След като довякохме франзелите почти от оня свят, най-малкото, което мога да ти предложа, е да хапнеш от тях.

За нейна изненада Слейд се усмихна и край ъгълчетата на тъмните му очи се появиха бръчици. Усмивката му беше и спонтанна, и лична — напомни ѝ за тяхната малка закачка.

— Добре — съгласи се той.

— Значи се разбрахме — усмихна се Дон и се приближи до колата, докато Слейд вадеше сака на Шели и огромния пакет.

— Какво е това?

— Подаръци.

— За мен ли?

— Ами за кой друг бих могла да нося подаръци?

— За някой мъж. Време ти е да се замислиш за съпруг.

— Татко! — Ако преди малко бузите ѝ бяха порозовели, то сега цветът им стана огненочервен. Баща ѝ пое пълния с подаръци пакет, а Слейд понесе малката си пътна чанта.

Къщата бе изпълнена с топлотата и гостоприемството на истински дом. Шели се спря за момент пред отворената врата. Погледът ѝ премина през пращящите дърва в камината и дългата редица семейни снимки, наредени върху плота над нея. Старият Дан, техният седемнадесетгодишен лабрадор, спеше на обшито с ширит чердже и когато влязоха Дон и Слейд, едва вдигна глава. Но щом видя Шели, старото куче се изправи на крака, бавно се присламчи до нея и замаха с опашка. Шели остави хляба встрани и коленичи.

— Как е моето вярно старче? — запита тя, като го прегръщаше и мачкаше ушите му с обич. — Правиш ли компания на татко?

— Да, но не се справя добре — оплака се баща ѝ. — Старият Дан още не може да играе прилично шах.

— Вие играете ли? — попита Слейд и огледа стаята, очаквайки да зърне някъде шахматна дъска.

— От четиридесет години, а може и повече. А вие?

— От време на време.

— Имате ли желание да изиграем една партия?

Слейд вече разкопчаваше палтото си.

— С удоволствие.

— Наричай ме Дон, както всички тук.

— Добре, Дон.

След минута шахматната дъска бе извадена и поставена върху масичка, а двамата мъже седяха един срещу друг на две еднакви диванчета.

Щом видя, че тази спортна битка може да продължи дълго, Шели погледна говеждото филе, което се печеше във фурната и добави към него големи картофи, увити в алуминиево фолио. В хладилника имаше прясна зелена салата и нейния любим вишнев пай от местната фурна. В отделението за зеленчуци имаше и моркови. Шели взе няколко и ги пъкна в джоба си. После грабна джинсовото си яке с дебела вълнена подплата от закачалката на задната веранда, обу каубойските си ботуши и се запъти към обора. Посрещна я мирис на сено и коне. Шели спря за миг и вдиша дълбоко силния, земен аромат.

— Здравсти, Семпсън — заговори тя първо на любимия си кон.

Красивото черно животно изцвили за поздрав и веднага прие подадения му морков.

— Липсвах ли ти, момчето ми?

Кобилата Поуки подаде глава от своя бокс в очакване на онова, което ѝ се полагаше. Шели се засмя и извади още един морков от джоба си. Миднайт, конят на баща ѝ и баща на Семпсън, тропна с копито и тя се отправи към неговия бокс. След като погали заглацията му врат, Шели извади конските четки и се върна при Семпсън.

— Предполагам, че откакто не съм тук да те тренирам, татко те е оставил да мързелуваш и дебелееш. — С опитен жест тя плъзна четката по мускулестия му хълбок. — Добре де, признавам си, откакто живея в Сан Франциско и аз станах мързелива и дебела. На тегло съм си същата, ала се чувствам отпусната. Май ще трябва да започна да правя кросове, но пък там е мъгливо, често вали и...

— Шели? — Слейд стоеше на вратата на обора и изглеждаше малко притеснен. — Винаги ли си говориш с твоя кон?

— Разбира се. Много пъти съм се разтоварвала, като говоря със Семпсън. Нали така, момчето ми?

Слейд премигна от уплаха, когато конят изпръхтя силно и тръсна глава в знак на съгласие.

— Ела да се запознаеш с любимия ми мъжкар — покани го Шели и отвори вратата на бокса.

— Не, благодаря — поклати глава той.

— Не обичаш ли конете?

— Не особено.

Трудно ѝ бе да приеме неговите резерви, тъй като бе израснала сред животни.

— Защо?

— Последният път, когато бях близо до кон, бях на десет години, на летен лагер.

— Семпсън няма да те ухапе.

— Не ме притеснява устата му.

— Той е съвсем безопасен.

— Както и пътуването със самолет.

От изненада Шели несъзнателно свали ръка от задния хълбок на Семпсън. Слейд се приближи към бокса и на устните му се появи лека усмивка.

— Когато кацахме, ти изглеждаше така, сякаш самолетът е бил спасен само благодарение на твоята воля.

— Така беше!

Слейд се изсмя и нерешително протегна ръка, за да погали абаносовочерното чело на Семпсън.

— Приключихте ли партията?

— Трябваше да предупредя баща ти, че бях в университетския отбор по шах.

Сега бе ред на Шели да се позабавлява. Ръката ѝ спря по средата на движението.

— Нарани ли достойнството на татко?

— Можеше и това да се случи, но в момента се възстановява. Дойдох, за да се запозная с коня, за който ти говореше с толкова обич. Искан да го зърна, преди да отпътувам за Сиатъл.

— Семпсън имаше честта да се запознае с теб!

Слейд отстъпи крачка назад.

— Май е по-добре да се върна в къщата. Сигурен съм, че баща ти вече е подредил фигурите за реванш.

— Бъди внимателен с него! — извика Шели, като опитваше да скрие дръзката си усмивка. Колкото до играта, баща ѝ не беше аматьор. В продължение на няколко години беше членувал в местния шахматен клуб и за момент тя се замисли над стратегията му. Доналд Грифин рядко губеше на шах.

След един час Шели изтупа снега от ботушите си, влезе през задния вход в кухнята и отиде да погледне говеждото и картофите. И двете се бяха опекли идеално.

Баща ѝ и Слейд бяха изцяло погълнати от играта. Тя застана зад баща си, обви ръце около врата му и облегна брадичката си върху главата му.

— Вечерята е готова — измърка Шели.

— След малко — промърмори Дон.

Слейд премести офицера и го поддържа няколко секунди. Явно доволен от хода си, той отдръпна ръка и се отпусна. После усети погледа ѝ и тъмните му очи се срещнаха с нейните. Шели искаше да спре този миг, той да забрави за Сан Франциско, за Маргарет, за снежната буря. Най-важното в момента бе да се вкопчи в магията и да я задържи завинаги.

— Ти си на ред. — Думите на Дон я върнаха към реалността.

— Моля? — Слейд рязко свали погледа си и се вгледа в шахматната дъска.

— Ти си на ред — повтори баща ѝ.

— Разбира се... — Слейд внимателно огледа фигурите и премести една пешка.

— Не бях предвидил този ход — намръщи се Дон.

— Ей, вие двамата, не ме ли чухте? Вечерята е готова!

Слейд стана.

— В такъв случай да го смятаме ли за реми?

— Май сме принудени, но настоявам за реванш някой друг път.

Нещо стегна гърлото на Шели. За нея и Слейд нямаше да има „някой друг път“. Те бяха двама непознати, чиито пътища се бяха пресекли за кратко. Като два кораба, разминаващи се в нощта, и всички останали банални фрази, за които човек можеше да се сети, и за които тя никога не бе предполагала, че могат някой ден да се отнасят и за нея. По някакъв начин обаче Шели усещаше, че отсега нататък всичко щеше да бъде различно. Естествено, нямаше да прибързва в оценките си за хората. Бе го научила от Слейд и щеше да му бъде благодарна за това до края на живота си.

По време на вечерята разговорът вървеше леко и тя научи за Слейд неща, за които не се беше сетила да попита. Както подозираше, той се оказа търговски пътник. Занимаваше се със сложни компютърни

програми и трябваше да се срещне с една компания в Сиатъл, за да преговаря за сключването на договор за разпространение. Не беше никак странно, че отдаваше на тази среща толкова голямо значение. И въпреки че не го спомена, тя осъзна съвсем ясно, че ако всичко минеше добре, Слейд щеше да бъде много по-близо до постигането на своята финансова цел и до женитбата си за скучната, предана Маргарет.

Шели разтребваше масата, когато Слейд остави салфетката си и стана.

— Не си спомням да съм ял нещо по-вкусно. Особено франзелите бяха фантастични.

— Всеки мъж, рано или късно, се научава да готви — засмя се Дон. — Трябваше ми една година, за да се науча как се включва фурната.

— Това е самата истина — добави Шели и погледна нежно баща си.

— Справихме се някак — измърмори Дон и прехвърли ръка през рамото на дъщеря си. Първите осемнадесет месеца след смъртта на майка ѝ бяха най-тежките за семейството, ала животът продължаваше и те успяха да преодолеят голямата загуба.

Слейд се спря пред широкия прозорец в хола.

— Не си спомням такъв сняг в тази част на страната.

— Рядко се случва — съгласи се Дон. — Сняг валя за последен път преди четири години. Честно казано, за мен това е приятна изненада.

— След колко време ще пристигнат снегорините?

— Искаш да кажеш снегоринът? Провинцията Кинг има късмет, че се намира поне един. Не са особено необходими тук. — Той се приближи до панорамния прозорец и повдигна пердето с една ръка. — Знаеш ли, може би няма да е зле да пренощуваш тук и да тръгнеш утре рано сутринта.

Слейд се замисли.

— Не знам. Ако пропусна тази среща, ще се наложи да чакам до след празниците.

— Ако пътуваш утре сутрин, шансовете ти да стигнеш здрав и читав в Сиатъл ще бъдат доста по-големи. Пътищата тази нощ сигурно ще бъдат много опасни.

— Имам чувството, че си прав — въздъхна Слейд. — А както няма и улично осветление, един господ знае, къде може да се забутам.

— Сигурен съм, че ще проявиш благоразумие и ще отложиш пътуването. Освен това ще имаме време за още една партия шах.

Слейд извърна поглед към Шели и омекна.

— Добре — съгласи се той.

Двамата мъже останаха будни до късно след полунощ, увлечени в поредица от игри. След като видя няколко партии, Шели реши да каже лека нощ и да си легне.

Тя лежеше в леглото си на тъмно, ужасена от приближаващото утро. От една страна, щеше да ѝ бъде по-леко, ако Слейд си беше тръгнал веднага, след като я докара. Но от друга страна, бе много по-добре, че остана.

Докато коварните стрелки на часовника отброяваха минутите и се приближаваха към шест — часа на заминаването на Слейд — Шели задряма. Не можеше да върне времето.

Без да осъзнава, че е спала, тя се сепна и се ококори, щом чу противния звън на будилника. Отметна завивката си и грабна дебелия си халат. Набързо се среса, изми и се втурна в хола.

Слейд бе вече облечен и държеше чаша кафе.

— Май е време да се сбогуваме.

ПЕТА ГЛАВА

Шели потърка с ръка уморените си очи.

— Прав си — каза тя едва чуто и направи усилие да се усмихне.

— Дойде и този момент.

— Шели...

— Виж какво...

Изведнъж и двамата млъкнаха.

— Първо ти — каза Слейд и направи жест към нея.

Тя сведе поглед и вдигна едното си рамо.

— Нищо особено. Просто исках да пожелая и на двама ви с Маргарет много щастие.

В погледа му се появи някаква мекота и Шели се зачуди дали той разбираше какво ѝ бе струвало произнасянето на тези думи. Искрено желяеше Слейд Гарнър да бъде щастлив, но беше убедена, че той няма да намери щастието със студенокръвната Маргарет. С усилие на волята тя отклони погледа си към далечния ъгъл на стаята. Въпреки добрите си намерения, тя правеше същата грешка — даваше преценки за други хора. А дори не познаваше Маргарет.

Очите му се гмурнаха в нейните.

— Благодаря ти.

— Искаше да кажеш нещо — подсказа му тихо.

— Бъди щастлива, Шели!

В гърлото ѝ заседна буца и тя само кимна. Той ѝ казваше сбогом, наистина ѝ казваше сбогом! Нямахше да го види отново, защото щеше да бъде твърде опасно и за двамата. Съдбите им бяха предопределени, пътищата им — предначертани. Каквото и да бяха изживели заедно за това кратко време, то не можеше да бъде нищо повече от едно мимолетно увлечение.

Външната врата се отвори и влезе Дон, като изтърсваше снега от панталоните си. Заедно с него в стаята нахлу леден въздух и Шели потрепери.

— Според мен не би трябвало да имаш никакви проблеми. Снежната покривка е около двадесет-тридесет сантиметра.

Шели не можеше да слуша повече. Отиде в кухнята и си наля кафе. Като стискаше чашата, тя се облегна на масата и затвори очи. Каквото и да си говореха Слейд и баща ѝ, то нямаше никакво значение. В кухнята се чувстваше по-добре, защото нямаше да ѝ се наложи да гледа как Слейд тръгва. Единственият звук, който достигна до ушите ѝ, бе от щракването на външната врата — веднъж при отварянето и веднъж при затварянето.

Слейд си беше тръгнал. Беше си отишъл от живота ѝ. Завинаги. Тя отказа да изпадне в униние. Бе я развълнувал и трябваше да бъде щастлива. От известно време беше започнала да се чуди дали няма някакви физиологически увреждания, защото нито един мъж не я привличаше. Слейд дори не я беше целунал, а тя бе изживяла такава близост, каквато не бе почувствала с нито един от мъжете, с които бе излизала. Без дори да осъзнава, Слейд ѝ бе дарил най-безценното — надежда. Щом той бе в състояние да развълнува неспокойното ѝ сърце, значи и друг щеше да успее.

С тананикане Шели постави на газовия котлон една малка тенджерка и сложи на дъното ѝ дебели парчета бекон. Беше денят преди коледната нощ и се очертаваха доста ангажименти. Не можеше да бъде тъжна или изпълнена със съжаление точно, когато около нея бе всичко, което обичаше.

Вратата се отвори и Дон радостно извика:

— Е, замина!

— Хубаво.

— Интересен човек. Не бих имал нищо против зет ми да е като него. — Баща ѝ влезе в кухнята и взе кафеварката.

— Той е сгоден.

Дон се изкикоти и когато проговори, в гласа му се появи нотка на неодобрение.

— Това е положението. Добрите мъже винаги падат рано в капана.

— Толкова сме различни, че едва ли е възможно повече.

— Знаеш ли, това невинаги е лошо. Често партньорите се допълват взаимно. Майка ти беше срамежлива, докато аз бях много по-общителен. Животът ни щеше да бъде ужасен, ако си приличахме.

— Сигурно — отговори му тихо и обърна съскащите парчета бекон.

Тя сърчно вадеше яйцата от горещата мазнина и ги слагаше в чинии, когато някой силно задумка по външната врата. Погледът ѝ се среща с този на баща ѝ.

— Слейд — казаха те едновременно.

Баща ѝ се втурна да отвори. Слейд влезе, като силно залиташе. Бе толкова задъхан, че едва дишаше. Шели изключи печката и бързо отиде при него.

— Добре ли си? — Сърцето ѝ биеше силно, докато го оглеждаше, за да провери дали не е наранен.

— Нищо ми няма. Просто останах без въздух. Голямо ходене му дръпнах.

— Докъде успя да стигнеш? — поинтересува се Дон.

— Не повече от километър. Докато набирах скорост, за да изкача един склон, колелата забуксуваха на някакво заледено петно. За нещастие колата сега е в канавката.

— Ами срещата? — След като се увери, че наистина му няма нищо, Шели веднага се разтревожи за срещата, която бе толкова важна за Слейд и за неговата фирма.

— Не знам.

— Двамата с татко можем да те закараме до града — предложи Шели.

— Не. След като аз не успях, няма да успеете и вие.

— Но тази среща е жизненоважна за теб!

— Не е чак толкова важна, че да рискувам да пострадате.

— Напоследък камионът ми правеше номера и затова го закарах на ремонт — промърмори загрижено Дон, — но тракторът е на линия.

— Татко! Ще имаш голям късмет, ако двигателят му само се закашля. Тази антика не е използвана от години. — Доколкото ѝ беше известно, тракторът събираше прах в задната част на обора.

— Струва си да опитаме — възрази баща ѝ. — Поне ще можем да изтеглим колата от канавката.

— Ще се обадя на пътна помощ, за да разбере кога ще дойдат снегорините — намеси се Шели. Тя не разчиташе много на трактора, ала ако успееше да убеди окръжните власти в това колко бе важно да

почистят пътищата в техния район, имаше вероятност Слейд да успее за срещата.

Два часа по-късно Шели, облечена в черни кадифени панталони и дебел бежов пуловер, се разхождаше нервно напред-назад из хола и час по час поглеждаше през големия прозорец, като очакваше да види баща си или Слейд. Като по чудо те бяха успели да подкарат трактора, но докъде щяха да стигнат с него, никой не можеше да каже. Ако успееш да измъкнат колата на Слейд от канавката, може би щяха и да я издърпат нагоре по склона.

Вниманието ѝ бе привлечено от шум на кола, която се задаваше по алеята. Шели се втурна към външната врата. Слейд спря камарото и слезе от него.

— Обадих се на окръжните власти. Казаха ми, че ще се опитат да стигнат дотук, преди да се стъмни — каза Шели. — Съжалявам, Слейд, правят всичко възможно.

— Не се притеснявай. — Погледът му като че ли я галеше. — Ти не си виновна.

— Не мога да се отърва от чувството, че съм — каза тя и го последва през вратата. — Аз настоях да ме докараш дотук.

— Шели! — Той постави ръка на рамото ѝ. — Престани да се самообвиняваш. Възможно е човекът, с когото трябваше да се срещна, също да не е успял да стигне до офиса си.

Тя го остави сам, за да може той да говори спокойно по телефона. Затова навлече палтото си, излезе навън и тръгна по алеята. Само след няколко крачки забеляза баща си. Той гордо караше трактора. С изправен гръб и царствено вдигната си глава приличаше на благосклонен крал, оглеждащ владенията си.

Шели се разсмя и му махна. Дон спря трактора до нея.

— Какво смешно има?

— Не мога да повярвам на очите си. Седиш на този харвестър от 1948 година и имаш вид на човек, който е покорил света!

— Не говори глупости, робе мой — пошегува се Дон.

— Знаеш ли, имаме един малък проблем.

— Ако говориш за Слейд, вече обсъдихме непредвиденото му закъснение. Може да се окаже, че не е чак толкова лошо, колкото изглежда. Той мисли, че в неговия бизнес е най-добре човек да не

създава впечатлението, че има прекалено голямо желание. Едно отлагане може да накара хората от онази компания да се замислят.

— Може би.

— Във всеки случай няма никакъв смисъл да се тръшка. Така или иначе, до идването на снегорините ще е принуден да остане при нас. Никой не може да стигне до магистралата, освен ако автомобилът му не е с двойно предаване. Направо е невъзможно.

— Татко, но аз се чувствам ужасно!

— Недей. След като самият Слейд не изглежда чак толкова загрижен, значи няма защо да се тревожиш и ти. Освен това имам една работа за вас двамата.

— Каква?

— Няма да можем да отидем да купим елха.

— Ще го преживеем някак си. — Но Коледният празник нямаше да бъде същият.

— Няма да се наложи. Особено при положение, че имаме десет акра борова гора. Искам да отидете със Слейд и да отсечете едно дръвче, както правехме в добрите стари времена.

Не беше трудно да се отгатне какво искаше баща ѝ. Искаше да я остави насаме със Слейд.

— Това да не би да е допълнителен коледен подарък? — пошегува се тя. От всичко, което Дон бе казал за Слейд, Шели бе разбрала, че баща ѝ го одобряваше.

— Глупости. Като стоя по-дълго навън, започва да ме мъчи ревматизма.

— Какъв ревматизъм?

— На старите ми кости.

— А какво каза Слейд по този въпрос? — замисли се тя.

— Няма нищо против.

Чак след като се прибраха вкъщи и Слейд облече вълнените дрехи на баща ѝ и obu тежките му ботуши, Шели се убеди, че той се бе хванал много лесно на простия план на баща ѝ.

— Не е необходимо да правиш това — каза му тя, докато вървяха към обора.

— Мислиш ли, че щях да те пусна да скиташ сама из горите?

— Можех да го направя.

— Сигурно, но не е необходимо, след като съм тук.

Тя изкара шейната от едно помещение в задната част на обора, което служеше за склад и избърса тънкия слой прах с ръкавиците си. Слейд забеляза една коса.

— Сега пък какво има? — внимателно го изгледа тя.

— Косата.

— Какво ѝ има на косата?

Той провери дали е остра, като внимателно прокара палеца си по назъбеното острие.

— Нищо. С това ръждясало чудо едва ли ще е трудно да докараме някой по-големичък рододендрон, обаче нямам намерение да сека калифорнийска секвоя.

— Но аз искам дръвчето да е поне малко по-голямо от храст!

Слейд замълча и излезе след нея.

— Винаги ли е толкова трудно да се разбере човек с тебе?

Като теглеше шейната, Шели извика:

— Причината не е в мен, а в теб!

— Така е — изръмжа той.

Тя съзнаваше, че се държи опърничаво, ала нейното поведение бе защитен механизъм срещу привличането на Слейд. Ако успееше да го раздразни, щеше да ѝ бъде по-лесно да скрие чувствата си.

— Ако присъствието ми ти е толкова досадно, мога да се върна в града.

— Не ставай глупав!

— Първо ми крещиш, а после аз съм ставал глупав!

Като че ли говореше на вятъра. Шели пореше снега и отказваше да се обърне. Изпълнена с решимост, тя се заизкачва по един малък склон към гората.

— Просто искам да знаеш, че мога да се справя и сама.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я задържа. Тя се парализира.

— Шели, чуй ме, ако обичаш.

Тя се поколеба, вперила поглед в дългата редица дървета пред нея.

— Сега пък какво?

— Радвам се, че ще търсим заедно елха, но ако компанията ми ти е толкова неприятна, ще се върна.

— Не ми е неприятна — каза тихо тя. — Забавно ми е с теб.

— Тогава защо се караме?

— Не знам — призна си тя.

— Мир? — Слейд подаде ръката си, облечена в ръкавица.

Шели я стисна и кимна безмълвно.

— И след като решихме този проблем, кажи ми точно колко голямо дърво си представяш?

— Голямо.

— Явно. Но не забравяй, че трябва да влезе в къщата. Значи онзи двадесетметров бор отпада.

— Двата метра на върха не отпадат — пошегува се тя.

— Отпадат — засмя се Слейд и прехвърли ръка през рамото ѝ.

От мястото, до което бяха стигнали, все още се виждаше къщата.

— Не искам да сека на видно място — каза тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Не искам, щом погледна през задния прозорец, да виждам дупка в пейзажа.

— Не ставай смешна. Имаш на разположение цяла гора.

— Искам да навляза малко по-навътре.

— Виж какво, Дребосъче, аз не съм Луис и Кларк.

Шели спря. Той бе използвал нежното обръщение на баща ѝ.

— Как ме нарече?

— Дребосъче. Подхожда ти.

— Как така?

Погледът му загали лицето ѝ, а когато попадна на сочните ѝ устни, той присви очи. Стомахът ѝ се сви на топка и тя сведе очи. Това мълчание бе не по-дълго от един удар на сърцето. Една въздишка излезе със свистене през зъбите му, преди да попита:

— Какво ще кажеш за това дръвче? — И той хвана с пръсти върха на едно борче, което му стигаше до кръста.

Шели не може да сдържи смеха си.

— Сигурно е незаконно да се секат толкова малки.

— Имаш ли някакво по-добро предложение?

— Да.

— Какво?

— Онова дърво, ей там. — Тя закрачи напред, като сочеше една двуметрова ела.

— Не ставай смешна! Няма да можем да го внесем през входната врата.

— Естествено, ще се наложи да го поокастрим.
— Като го разрежем на две например — пошегува се той.
— Не ми разваляй удоволствието!
— Откажи се. Ето това дърво е един добър компромисен вариант.
— Той посочи към друго дръвче, съвсем малко по-голямо от първото, което бе избрал.

Без да се колебае Шели се наведе и направи една снежна топка.

— Нямам желание да правя компромиси с убежденията си!

Той се обърна към нея, а на изопнатото му лице се беше изписало раздражение. Шели запрати топката по него и сама се изненада от точността си. Тя извика от радост, когато топката го удари в гърдите и снегът се пръсна в лицето му. Реакцията му бе толкова бърза, че тя не можа да помръдне.

— Слейд, извинявай! — каза тя и направи голяма крачка назад.
— Не знам какво ме прихвана. Не исках да те ударя. Всъщност се целех в онзи храст зад тебе. Честна дума!

При всяка нейна крачка назад той се приближаваше и бавно оформяше една снежна топка в ръцете си.

— Слейд, няма да го направиш! — умоляваше го тя с разперени ръце.

— Напротив, ще го направя.

— Не! — извика тя, обърна се и хукна с всичка сила. Той я настигна почти веднага и я сграбчи за рамото. Шели се препъна и двамата се строполиха в снега. Тежкото тяло на Слейд я притисна и тя потъна по-дълбоко.

— Добре ли си? — попита веднага той, а в гласа му прозвуча уплаха, докато нежно отместваше падналите коси от лицето ѝ.

— Да — каза тихо тя. Близостта на Слейд и топлия му дъх, който усещаше върху лицето си, накараха сърцето ѝ да подскочи. Чувстваше настойчивия натиск на тялото му и дори през дебелия дрехи усещаше как сърцето му заби по-бързо, също като нейното.

— Шели... — Той произнесе името ѝ като човек, доведен до ръба на лудостта. После бавно наведе глава и докосна устни до нейните с целувка, която разтърси цялото ѝ съществуване. Устните им се галеха, а езиците им се притискаха, докато и двамата започнаха да дишат тежко и останаха почти без дъх. Тя обви ръце около врата му и отчаяно се притисна към него в желанието си да му даде още и още...

— Шели! — Той я хвана за китките и с рязко движение се освободи от прегръдката ѝ. Седна с гръб към нея и единственото, което тя можеше да види, бе неравномерното повдигане и отпускане на раменете му.

— Не се притеснявай — прошепна тя толкова премалаяла, че гласът ѝ трепереше, — няма да кажа на Маргарет!

ШЕСТА ГЛАВА

— Това не биваше да се случва — най-после проговори Слейд.

— Предполагам, че искаш да ти се извиня — отвърна Шели, която вече се бе изправила и изтупваше снега от панталоните си. Въпреки усилията ѝ да изглежда безразлична, ръцете ѝ трепереха, а пулсът ѝ продължаваше да бие лудо. От самото начало беше сигурна, че целувката на Слейд ще има такова въздействие и проклинаше податливото си сърце.

Той се извърна, изненадан от думите ѝ.

— Аз съм този, който трябва да се извини.

— Защо? Защото ме целуна ли?

— Аз съм сгоден.

— Знам. — Гласът ѝ придоби увереност: — Какво чак толкова има в една целувка? Не беше нищо особено. Нали? — Лъжкиня, обвини се тя. Това бе най-нежната и най-прекрасната целувка в живота ѝ. Целувка, която никога нямаше да забрави.

— Няма да се повтори — каза Слейд, без да я поглежда. Сковано стоеше на разстояние от нея. На лицето му отново се появи грижливо изработената фасада и изражението му се промени. Това беше човекът, когото бе видяла в самолета — лъскав, безупречен бизнесмен, който гледаше на света с неприкрито безразличие.

— Както казах, не беше кой знае какво.

— Права си — отвърна той. Начинът, по който Шели се отнесе към целувката му, изглежда не го зарадва. Той се изправи, гордо закрачи към дърветата и спря пред онова, което бе предложил като компромисен вариант. Без да иска мнението ѝ, той започна да го сече.

След една-две минути дървото падна върху непокътнатия сняг. Шели се приближи до Слейд, готова да му помогне да натовари борчето на шейната, но той не ѝ позволи.

— Аз ще го направя сам — измърмори грубо.

Тя кръстоса ръце и отстъпи обидена назад. Чувстваше се скована. Щеше да е по-добре, ако можеха да обсъдят целувката

открито и искрено.

— Бях сигурна, че ще се случи. — През целия ден бе искала той да я целуне.

— Кое? — излая той и тръгна обратно към къщата, като теглеше след себе си шейната с коледното дърво.

— Целувката! — извика тя след него. — И ако трябва да бъде откровена с теб, съм длъжна да призная, че исках да се случи!

— Ако нямаш нищо против, предпочитам да не говоря за това.

С всяка следваща реплика Слейд я ядосваше все повече.

— Казах „ако“ трябва да бъде откровена, но тъй като не сме откровени, очевидно си прав, като предлагаш да не говорим повече за това.

Слейд не ѝ обърна внимание. Вървеше с огромни крачки и тя бе принудена да подтичва трмаво след него. Северният вятър я шибна с шала ѝ през устата и Шели го стегна по-здраво около врата си. Обърна се и направи няколко крачки заднишком, така че острият вятър вместо в лицето да блъска в гърба ѝ. Неочаквано ботушът ѝ се удари в малка скална издатина и за момент Шели изгуби равновесие. Тя разпери ръце в отчаян опит да се задържи на крака, ала залитна и се запряма през глава надолу по хълма. Спря чак в подножието му, просната на земята.

Слейд се затича с всичка сила надолу, сипейки всевъзможни ругатни по адрес на вятъра. Коленичи до нея със замъглени от вълнение очи.

— Необходимо ли е непрекъснато да правиш номера?

Тя едва не се беше убила, а той я обвиняваше, че прави акробатични номера в снега! Положи усилие да му отвърне остро, но от удара бе останала без въздух и не можеше да говори.

— Добре ли си? — Слейд за първи път изглеждаше истински разтревожен.

— Не знам — прошепна сковано тя. Имаше чувството, че трябва да употреби цялата си енергия, за да поеме малко въздух.

— Не мърдай!

— И да искам, не мога.

— Къде те боли?

— По-добре ме попитай къде не ме боли. — Опровергавайки предишното си твърдение, тя се надигна малко, като се подпря на един

лакът и раздвижи крака. — От време на време правя това, за да оценя колко е приятно да се диша — измърмори тя саркастично.

— Казах ти да не мърдаш — прекъсна я той. — Може да имаш някакво сериозно нараняване.

— Имам! — извика тя. — На достойнството ми! — Бавно се изправи, поклони му се подигравателно и каза: — Бъди нащрек за следващия ми номер. Ще прескачам високи сгради на куц крак и ще променя посоката на величествената река Колумбия.

— Не си смешна.

— Правя отчаяни опити.

— Хайде. — Подхвана единия ѝ лакът. — Нека ти помогна да се прибереш.

— Сигурно ще те изненадам, като ти кажа, че мога да вървя сама.

— Вече с нищо не можеш да ме изненадаш.

— Това адски много ми прилича на предизвикателство.

Безразличието на Слейд почти изчезна в момента, в който се вгледа в нея. Очите му излъчваха топлота и уязвимост.

— Повярвай ми, не е. — Той взе ръката ѝ и вплете пръсти в нейните. — Да вървим, баща ти сигурно вече е започнал да се тревожи.

Тя искрено се съмняваше. Онова, което Слейд всъщност искаше да каже, бе, че в къщата нямаше да има толкова опасности. Много по-лесно можеха да устоят на изкушението в присъствието на трети човек.

Той праметна ръка през раменете ѝ и продължиха кратката си разходка сред снежния пейзаж. Когато наближиха, къщата им се стори учудващо тиха и тъмна. Само тънкият пушек от комина се извиваше към ясното небе, като че ли огънят бе оставен да угасне. Шели бе очаквала да чуе напевите на Енди Уилямс, носещи се от стереоуредбата, и може би да усети ухание на топли пуканки. Вместо това те бяха посрещнати от празна, почти зловеща тишина.

Докато Слейд облягаше дръвчето отстрани на къщата, Шели се осмели да влезе. Вниманието ѝ бе привлечено от бележката, облепната на захарницата по средата на кухненската маса. Тя се приближи и я зачете:

„Един от конете на семейство Адлер е болен. Ако имаш нужда от мен, обади ми се.

С любов, татко.“

Тя стискаше хартиятката в ръка и преглътна с усилие в момента, в който задната врата се затвори.

— Татко е излязъл по спешност — уведоми го тя, без да се обръща. — Искаш ли кафе? Той сигурно е направил, преди да излезе. Знаел е, че когато се върнем, ще сме доста измръзнали. — Тя осъзна, че бърбори много и моментално млъкна. Без да изчака неговия отговор, взе две големи порцеланови чаши.

— Кафе ли? Чудесно. — В гласа на Слейд прозвуча страх. Същият онзи страх, от който се свиваше сърцето на Шели. Баща ѝ трябваше да е като буфер между тях, а го нямаше.

Тя чу как Слейд дръпна кухненски стол и сложи една от чашите пред него. Дългите ѝ мигли се спуснаха надолу, за да избегне погледа му. Неохотно седна на срещуположния стол.

— Предполагам, че трябва да украсим дървото — предложи тя.

— Може.

Ако съдеше по ентузиазма му, човек можеше да помисли, че обсъждат данъчното устройство. Шели страдаше. Беше смутена от това, че тя бе наложила този тон. Тя стисна порцелановата чаша, която пареше нежните ѝ длани.

— Е? — рече той.

— Мисля, че ще изчакам, докато се върне татко. Откакто мама почина, винаги украсяваме елхата заедно. Много е забавно...

Стените на кухнята като че ли я притискаха. С всяка изминала секунда присъствието на мъжа срещу нея ставаше все по-осезаемо. Бяха опитали да се преструват, че нищо не се беше случило, но целувката бе променила всичко. Шели още усещаше вкуса ѝ върху устните си и несъзнателно прокара език по тях. Искаше да си припомни онова усещане, преди то да изчезне завинаги.

Слейд проследи с поглед това движение и рязко се изправи. Прекоси кухнята и остави полупълната си чаша в мивката.

— Ще се погрижа за огъня — каза той и бързо излезе от стаята.

— Благодаря ти.

След като изля кафето си в мивката, Шели отиде при него и застана на портала между кухнята и дневната. Слейд сложи малък дънер в жаравата и от сухото дърво веднага лумнаха пламъци.

— Интересно какво ли става с хората от пътната служба — каза Слейд.

— Може да дойдат всеки момент.

Те едновременно се отправиха към телефона, всеки с намерението да получи необходимата информация и в устрема си се сблъскаха. Шели почувства силното въздействие, което имаше върху нея неочакваното докосване със Слейд. Дъхът ѝ спря.

— Шели! — Ръцете му я обгърнаха със светкавична бързина. — Ударих ли те?

Едната ѝ ръка бе между тялото ѝ и широките му гърди, а другата бе свободно отпусната.

— Нищо ми няма — успя да изрече тя, а гласът ѝ бе също толкова неуверен, колкото и неговият. Въпреки това той не я пусна.

Наслаждавайки се на близостта и топлината на тялото му, Шели затвори очи, облегна глава на гърдите и се заслуша в ударите на сърцето му. Слейд замря, а след това ръцете му я притиснаха по-силно и той изрече през стон името ѝ.

Беше невъзможно това прекрасно и хубаво чувство да бъде грях. Шели го чувстваше със сърцето си, ала в главата ѝ зазвуча предупреждение. Пред затворените ѝ очи изплува споменът за целувката им — Слейд я бе прегърнал и целунал само веднъж и моментално беше съжалил, че го е направил. Бе отказал дори да говори за това и се беше затворил в себе си.

Устните му се доближиха до косата ѝ и той вдиша дълбоко, като че ли искаше да улови уханието ѝ.

— Шели — каза умоляващо той, а гласът му бе дрезгав от вълнение, — кажи ми да спра!

Тя не бе в състояние да изрече нито дума. Знаеше, че трябва да се откъсне от него и да спести и на двама им чувството за вина. Но не можеше.

— Искам да ме държиш в прегръдките си — прошепна тя. — Просто ме прегръщай!

Ръцете му автоматично я привлякоха, устните му докоснаха ухото ѝ и по гърба ѝ полазиха тръпки на удоволствие. После намери

бузата ѝ, косата ѝ и като че ли за цяла вечност застина.

Телефонът звънна и те се отделиха един от друг толкова рязко, че Шели се олюля. Слейд сложи ръка на рамото ѝ, за да я задържи. Тя отметна косата, паднала над лицето ѝ, и пое дълбоко въздух.

— Ало... — Гласът ѝ бе малко по-силен от шепот.

— Шели? Добре ли си? Гласът ти е много променен.

— О, здравей, татко. — Тя погледна виновно към Слейд. В очите му се четеше ужас. Той прекара ръка през косата си и отиде до панорамния прозорец. — Донесохме елхата.

— Много добре. — Дон Грифин направи пауза. — Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Разбира се — отвърна тя така, като че ли се оправдаваше. — Какво е положението при семейство Адлер?

— Лошо. Може би ще се позабавя. Съжалявам, че не съм с теб, но Слейд ще ти прави компания.

— Колко ще се забавиш?

— Един-два часа, най-много три. Със Слейд ще се справите, нали?

— О, разбира се.

Две минути по-късно Шели затвори телефона. Въздухът като че ли трептеше от присъствието на Слейд. Той се обърна към нея и прикова погледа ѝ.

— Трябва да стигна до Сиатъл.

Това, което всъщност искаше да каже, бе, че трябваше да избяга от нея.

— Зная — прошепна измъчено тя. — Но как?

— Как е отишъл баща ти при този болен кон?

— Съседът на Адлер, Тед Уилкинс, има автомобил с двойно предаване. Предполагам, че той е дошъл да вземе татко.

— Дали ще може да ме закара до Сиатъл?

Шели не се бе сетила за това.

— Не съм сигурна. Не мисля, че би имал нещо против. Ще му се обадя.

— Бъдни вечер е... — Гласът му звучеше неуверено.

— Те са добри хора — каза тя и посегна към телефона. Слейд крачеше напред-назад, докато тя говореше с Кони Уилкинс.

— Е? — Слейд я гледаше с очакване, когато тя затвори телефона.

— Тед е излязъл да помогне на друг човек, но Кони мисли, че ще се върне, преди да се стъмни. Предложи да тръгнем към тях, защото докато стигнем, Тед сигурно вече ще се е прибрал.

— Сигурна ли си, че няма да има нищо против?

— Абсолютно. Тед и Кони винаги са готови да помогнат.

— Добри хора. Също като теб и баща ти.

— Да. Ние сме приятели и съседи, въпреки че къщата им е на шест километра оттук. — Тя бързо приклепна до стария Дан и започна да го гали. — Казах на Кони, че ще тръгнем след малко.

Слейд смръщи чело, докато думите ѝ отзвучаваха.

— Но как? С трактора ли?

— Не бих могла да подкарам това чудо, дори и животът ми да зависеше от това.

— Аз също. Шели, не можем да изминем това разстояние пеша.

— Не съм и помисляла да ходим.

— А има ли друг начин?

На нежното ѝ лице бавно започна да се появява усмивка, която озари дяволито заблестелите ѝ очи.

— Можем да вземем конете.

СЕДМА ГЛАВА

— Ти се шегуваш! — погледна я той невярващо.

— Не — настоя Шели, като едва сподави смеха си. — Според мен това е единственият начин да стигнем дотам. Можем да минем през гората, където снегът не е толкова дълбок.

Като триеше с ръка очите си, той отиде до другия край на стаята, обърна се рязко кръгом и се върна обратно.

— Не знам. Изглежда, че за теб животът е поредица от приключения. Аз не съм свикнал да...

— Поуки е кротка като агънце — промълви успокоително тя.

— Поуки ли?

— В случай че не предпочетеш Миднайт.

— Боже Господи, не. Струва ми се, че Поуки е по-подходяща за мен.

Шели тръгна към кухнята.

— Сега пък какво ще правиш?

— Един термос горещо какао.

— Защо?

— Помислих си, че по пътя можем да спрем и да си направим пикник.

— Пак започваш — измърмори той, ала тя забеляза, че в тъмните му очи проблесна скрита, снизходителна усмивка.

Слейд имаше нужда от малко забавления и Шели бе твърдо решена да му ги осигури. След като ѝ бе отредено да бъде с него само за кратко, искаше да го дари със смях и светлина. Маргарет щеше да го притежава цял живот. Но тези няколко часа бяха нейни и тя бе твърдо решена да се възползва от тях.

— Ще бъде забавно — обяви ентузиазирано тя.

— Без съмнение генерал Къстър е казал същото на кавалерията си преди поредното сражение със сиуксите — измърмори Слейд, докато вървеше след нея към обора.

— Циник — закачи го Шели, отвори вратата и влезе.

Той я последва с нежелание.

— Какво ще кажеш за една мързелива разходка по снега, Поуки? — попита тя, приближи се към бокса на кобилата и я потупа по муцуната. — Знам, че Семпсън е винаги готов.

— Не се хващай на номерата й, Поуки — добави Слейд, който стоеше зад Шели. — Боже Господи, и това ме накара да направя!

— Какво да направиш?

— Да говоря с животните. А как ли ще се чувства Поуки, след като се кача на гърба й?

— Ти ще се чувстваш чудесно!

— Разбира се, но Поуки?

— И двамата. Престани да се тормозиш!

Докато Шели вадеше конските такъми, Слейд се разхождаше из малкия обор с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете. Направи каквото можа, за да помогне на Шели да оседлае двата коня. Ала през по-голямата част от времето се мотаеше несръчно около нея и изглеждаше подозрителен и раздвоен.

Щом приключи, тя изведе конете от обора и като държеше поводите, му направи знак да възседне кобилата.

— Ще имаш ли нужда от помощ? — попита го тя.

Той изглеждаше толкова различен от уравновесения бизнесмен, когото бе срещнала в Портланд! Сега мъжът срещу нея явно не беше в стихията си и нямаше нищо общо с невъзмутимия мъж в самолета.

— Мисля, че не — каза той, хвана седлото и се опита да изпълни указанията на Шели. Без особени затруднения той метна едрото си тяло на гърба на Поуки. Кобилата почти не помръдна. Явно доволен от себе си, Слейд се усмихна на Шели.

— Предполагам, че си й казала да бъде внимателна с мен.

— Казах й — пошегува се Шели. След като повторно провери колана на седлото, тя го попита: — Искаш ли да ти наглася стремената или нещо друго?

— Не. — Той леко се намести и пое юздите. — Аз съм готов. Само кажи и тръгваме.

Шели яхна коня си с лекота, която говореше за многото години, прекарани на седлото.

— Ще ни бъде доста трудно, докато стигнем до гората. Следвай ме.

— Където кажеш!

Шели бе убедена, че не го е разбрала правилно.

— Какво каза? — попита тя, като се обърна.

— Нищо. — Но той се усмихваше и Шели трябваше да употреби цялата си воля, за да се обърне напред и да продължи.

Тя тръгна по пътеката, която минаваше през гората. Поривите на вятъра отвяваха снега от клоните на дърветата. Бръснещият вятър пращаше снежинките право в лицата им и ги заслепяваше.

— Шели — каза Слейд, като спря кобилата до Семпсън, — това май не беше най-доброто решение. Може би трябва да се връщаме.

— Глупости.

— Не искам да настинеш заради мен.

— Много ми е добре.

— Лъжеш — измърка тихо той.

— Искам да ме запомниш с нещо. — Тя съзнаваше, че сигурно прилича на влюбена романтичка. Скоро той щеше да си замине и тя трябваше да свикне с мисълта, че никога нямаше да го види.

— С какво? С измръзване ли?

Шели се засмя. Вятърът понесе мелодичния ѝ смях, който сякаш отекна в дърветата, които ги заобикаляха.

— Как не те е срам да се оплакваш? Това е прекрасно. Толкова ми е хубаво, че яздя тук, че ми се иска да запея.

Слейд измърмори под носа си нещо неразбираемо.

— Сега пък от какво се оплакваш?

— Кой казва, че се оплаквам?

— Започвам да те опознавам.

— Добре, щом си толкова сигурна, че знаеш всичко. Просто си тананикам. Не съм ентусиазиран чак толкова от това приключение, че да запея с пълно гърло. Но правя каквото мога.

Шели се наслаждаваше на приятното чувство, което я бе обзело и се опитваше да не мисли какво щеше да се случи, когато пристигнеха у Уилкинс. Бе готова да се усмихне и да се сбогува с него. Щеше спокойно да го изхвърли от живота си. Но ако не беше усетила прегръдката му и нежната убедителност на целувката му, щеше да го направи много по-лесно. Много.

Заедно, един до друг, те бавно се придвижваха и вместо да разговарят, пееха коледни песни. Една след друга. Гласовете им се

сляха и неведнъж двамата се вглеждаха един в друг. Но щом приближиха слога, който бе точно на средата на краткото им пътешествие, Шели усети как настроението ѝ се изпарява.

— Задните ми части са вече готови за почивка — неочаквано обяви Слейд.

— Вече нямаш чак толкова голямо желание да се подиграваш на идеята ми за пикник, нали? — отвърна Шели.

— Нямам, защото вече разбирам по кои части от тялото на каубоите се появяват мазоли — засмя се той.

Те спряха на едно малко сечище и завързаха поводите на конете за ствола на една ела.

Докато Шели вадеше термоса с какаото и кифличките от дисагите на коня си, Слейд раздвижваше вдървените си крака, като ходеше така, като че ли бе на кокили.

— Ще трябва да прием от една чаша — уведоми го тя и му подаде пластмасовата чаша от термоса.

Шели стоеше между двата коня и дъвчеше голяма кифла от овесено брашно. Слейд поднесе чашата към устата си и спря в мига, в който очите им се срещнаха. Той бавно надигна чашата, без да отмества погледа си от нейния.

Шели се задъха.

— Случило ли се е нещо? — със затруднение изрече тя.

— Очарователна си.

— Естествено. — Тя пресилено се изсмя. — Носът ми прилича на пияна вишна, а...

— Не се шегувай, Шели. Говоря сериозно. — Гласът му бе дрезгав, почти груб.

— В такъв случай, благодаря.

Той свали едната си ръкавица и сложи топлата си ръка на студената ѝ буза. Това бе миг на спокойствие и нежност и Шели преглътна буцата, заседнала в гърлото. За нея най-естественото нещо на света бе да се хвърли в прегръдките му, да забрави всичко освен допира на устните им и да му дари любовта, която той заслужаваше.

Семпсън като че прочете мислите ѝ, размърда се, блъсна Шели в гърба и тя се оказа в прегръдките на Слейд. Той изпусна чашата с какао и я привлече към себе си.

— Обещах си, че това няма да се повтори — прошепна той в косата ѝ. — Обаче всеки път, когато те вземам в прегръдките си, ми е все по-трудно да те пусна.

При тези думи сърцето на Шели трепна от удоволствие. Той не искаше да я пуска. Никога. Всичко между тях бе толкова хубаво! Прекалено хубаво...

Шели не разбра колко трая тази прегръдка, но явно много по-дълго, отколкото бе необходимо, и все пак не достатъчно. Всяка секунда ѝ се струваше по-дълга от обикновено и даваше сили на нежното ѝ сърце, за да преживее по-лесно момента, в който трябваше да се сбогуват.

Чак когато се отделиха един от друг, Шели забеляза, че отново вали. Огромни, подобни на кристали снежинки се сипеха от небето, изпълвайки въздуха с ледената си чистота.

— Какво ще правим сега? — попита Слейд несигурно.

Първата мисъл, която ѝ дойде наум, бе да се върнат в къщата, ала се въздържа да я изрече на глас. С всяка изминала минута отлагането на неизбежното ставаше все по-трудно.

— Връщаме се — каза той, като отговори на собствения си въпрос.

— Защо?

— Няма да оставя двамата с баща ти да се оправяте с конете. Достатъчно неприятности ти създадох, като те домъкнах чак дотук. — Той качи единия си крак на стремето, хвана се за седлото и се качи на кобилата. — Да тръгваме, преди да е заваляло още по-силно.

— Но ние можем да стигнем до къщата на Уилкинс!

— Не и сега. — Той вдигна очи към небето и се намръщи. — Вече се смрачава.

Като мърмореше, тя отвърза поводите на Семпсън и грациозно се метна върху него.

Къщата вече се виждаше, когато Слейд проговори отново.

— След като се обадиш на семейство Уилкинс, ще трябва да се свържеш с Маргарет. Чака да ѝ позвъня. Казах ѝ, че ще се чуем на Бъдни вечер.

Сърцето на Шели се сви при споменаването на името на другата жена. До този момент Слейд не бе споменавал нищо за Маргарет, без Шели да попита за нея. А сега спокойно я бе насадил помежду им.

— Ще си платя.

Изглежда му се струваше, че липсата на реакция от нейна страна бе заради парите. Шели предпочиташе да го остави да мисли така.

— Естествено — подчерта той.

— Тя е добра жена. — Шели не знаеше кого точно се опитваше да убеди. — Мисля, че не би могъл да обичаш жена, която не е добра.

— Познавам Маргарет от много години.

— Разбира се. — А се бе запознал с Шели само преди два дни. Тя разбра какво искаше да ѝ каже. Имаше чувството, че ѝ се извинява за това, че Маргарет има по-големи права над сърцето и верността му. Не беше необходимо, защото Шели бе приела тази мисъл от самото начало.

Щом излязоха от прикритието на гората, тя заговори, като успяваше да задържи гласа си спокоен и равен:

— Ти ще се обадиш по телефона — каза тя и се изненада от това, че гласът ѝ дори не трепна, — а аз ще се погрижа за конете, за да можеш да говориш на спокойствие.

— Няма да говоря дълго.

Шели не искаше да ѝ го казва.

— Не съкращавай разговора си заради мен.

Той избърса чело с опакото на ръката си. Това движение привлече вниманието ѝ и тя забеляза объркания му поглед.

— Няма.

Когато стигнаха до обора, Шели бавно слезе от коня, отвори портата и поведе конете, като съзнателно избягваше да го погледне в очите. Вятърът я последва в слабо осветеното помещение и тя усети как студът пробужда гърба ѝ. Обзета от тежки предчувствия, тя свали седлото от гърба на Поуки и в следващия миг забеляза тъмния силует на Слейд в очертанията на портата. Ръцете ѝ импулсивно стиснаха гладката кожа на седлото.

— Случило ли се е нещо?

— Не.

След като отведе Поуки до бокса ѝ, Шели се обърна към Слейд, но той вече не бе там.

Тя съзнателно отдели на конете повече време от необходимото. Влезе през задния вход на къщата, като сваляше ръкавиците си, дърпайки пръст по пръст, и намери Слейд, седнал в дневната, вперил

невиждащ поглед в буйния огън. Тя бързо отиде до телефона и се обади на семейство Уилкинс. Кони много се зарадва. След като цял ден бе превозвал закъсали в снега съседни, Тед бе изтощен. Шели увери приятелката си, че Слейд и без това е променил решението си.

— Не знам ти как си, Слейд — каза тя, след като затвори, — но аз умирам от глад. — Изгаряше от желание да му зададе един куп въпроси, ала гордостта ѝ я възпираше. Беше обзета от женско любопитство към Маргарет и към това, което той ѝ бе съобщил.

— Какво ще кажеш за пуканки?

Слейд отиде при нея и на устните му се появи лека усмивка. Очите му се смееха и разкриваха мислите му. Наистина имаше много красиви очи и за известно време Шели не можа да откъсне поглед от тях.

— Представях си нещо по-близо до троен сандвич — каза той.

— Знаеш ли какво ти е лошото, Гарнър? Нямах въображение.

— Защото предпочитам нещо с повечко месо от пуканките ли?

Шели се престори, че не го чува. Беше напъхала главата си в отворения хладилник. Без да продума, тя извади няколко вида продукти и ги постави на масата. Отрязва тънко парче шунка, разкъса го на две и даде половината на Слейд.

— Какво ще кажеш за един компромисен вариант?

Той я погледна подозрително, защото бе сигурен, че ще му предложи сандвич с пуканки.

— Не знам...

— Защо не внесеш дръвчето, докато приготвя нещо за ядене?

— Не мога да откажа.

Като си тананикаше тихичко, Шели приготви нещо, което и двамата щяха да запомнят за цял живот: сандвичи, отрупани с три различни вида салам, туршия с копър и сочни зелени маслини. А за десерт — коледни кифлички и кекс.

Слейд закрепил елхата върху поставката, внесе я през предната врата и я изправи в ъгъла.

— Снегът е спрял — каза той, докато тя сервираше яденето.

— Това е окуражаващо. Бях започнала да мисля, че ще бъдем принудени да останем тук до пролетта. — Шели нямаше да има нищо против и усмивката ѝ бе смесица от разочарование и печал.

Те седнаха по индиански пред огнището, облегнаха гърбовете си на дивана, и лакомо се заеха със сандвичите. Но Шели установи, че няма апетит. Бяха толкова близо един до друг, че когато оставяше сандвича си в чинията, ръцете им се допряха. Но и двамата не помръднаха. Докосването, макар и непреднамерено, бе успокояващо. Тя замръзна, обзета от желанието да задържи този момент на спокойствие.

— Хубав ден — каза тихо Слейд. Погледът му проследи нейния и двамата се загледаха през прозореца.

— Със сигурност много идиотски.

Слейд хвана ръката ѝ и пръстите му се вплетоха в нейните.

— Не знам дали съм прекарвал по-хубаво. — Погледът му се плъзна по лицето ѝ и спря на устните ѝ. После рязко се извърна и се загледа в пианото в другия край на стаята. — Можеш ли да свириш?

Въздишката на Шели бе много изразителна.

— Малко. Татко твърдеше, че в къщата няма мишки само заради моето свирене.

Той повдигна закачливо едната си вежда.

— Толкова лошо?

— Сега ще видиш. — Тя стана, отиде до пианото, вдигна капака и засвири някаква коледна мелодия.

Щом пръстите ѝ започнаха да натискат клавишите, из стаята се разнесоха фалшиви звуци, които я накараха да трепне, а старият Дан надигна глава, проточи любопитно врат и излая.

— Казах ти, че хич не ме бива — каза тя с драматична въздишка.

Слейд се приближи, застана точно зад нея, сложи ръце на раменете ѝ и се наведе, за да разгледа нотите.

— Може би това е проблемът — каза сериозно тя. На бузите ѝ се появиха трапчинки от усилието да не се усмихне. После обърна нотния лист така, че да може да се чете, наведе се напред, за да види по-добре нотите, и опита отново. Този път зазвуча нежна коледна мелодия.

Слейд се засмя, стисна леко раменете ѝ и спонтанно наведе устни към нейните.

— Казвал ли съм ти колко си забавна?

— Не, но ще го приема като комплимент.

— Това беше целта ми.

Шели продължаваше да свири, като от време на време удряше погрешка някой клавиш и повтаряше такта, докато го изсвиреше правилно. Скоро красивият глас на Слейд се включи в мелодията и елегантно се сля със сопрана на Шели, въпреки че понякога тя бъркаше нотите.

Нито тя, нито той чу отварянето на външната врата.

— Щастлива Бъдни вечер — каза тържествено Дон. Изглеждаше много уморен. Панталоните му бяха оплескани с кал и пясък.

Ръцете на Шели замряха над клавишите.

— Добре дошъл у дома. Как е конят на Адлер?

Дон прокара уморено ръка по лицето си.

— Ще се оправи.

— А ти?

— Дай ми половин час и ще ти кажа.

— Ако си гладен, в кухнята има един сандвич.

— В момента имам нужда само от една гореща баня. — Той се спря, за да почеше Дан по ушите.

— Продължавай да свириш. Звучите доста добре заедно.

— Мислех, че гоним мишките в обора — пошегува се Слейд.

Дон потърка с показалец слепоочието си.

— Какво каза?

— Говори за моето свирене — напомни му Шели.

— А, да. Да, струва ми се, че самата Шели няма никакъв талант. Предполагам, че не можеш да свириш, нали? — Въпросът му беше насочен към Слейд.

— Всъщност мога.

— Можеш ли? — Шели бе смаяна. — Защо не ми каза по-рано? Заповядай. — Тя стана от стола. — Смяна на местата.

Слейд зае мястото ѝ и големите му мъжки ръце се понесоха над клавишите с лекота. Пръстите му галеха клавишите с огромно благоговение и любов, докато най-накрая кресчендото изпълни стаята. Музиката, изтръгната с дълбоко вълнение, така завладя и смая Шели, че тя усети напиралците си сълзи. Слейд не свиреше на пианото — той се любеше с него.

Когато свърши, постави ръце в скута си и бавно издиша въздуха от дробовете си. Шели седна на мекото кресло.

— Защо не ми каза, че свириш толкова хубаво?

— Не ме попита.

Дори Дон бе изпълнен със страхопочитание и за първи път от години бе съвсем онемял.

— Би могъл да бъдеш професионален пианист. Страхотен си! — Мекият глас на Шели бе станал дрезгав от вълнение.

— Имаше един кратък период, през който и това ми се въртеше в главата.

— Но...

— Сега свира само за удоволствие. — Погледът му се замъгли и начинът, по който произнасяше думите, подсказваше, че не му е било лесно да вземе това решение. И очевидно не желаше да говори за това, дори и с нея.

— Би ли изсвирил още нещо? — помоли го Дон, без да помръдва.

Съдейки по изражението му, изглежда Слейд съжаляваше, че бе признал тази си способност. Музиката бе голямата му любов, а той я бе изоставил. И това връщане към нея бе истинско мъчение.

— Може би друг път.

За тях нямаше да има друг път.

— Моля те — прошепна Шели. Изправи се, застана зад него и постави ръка на рамото му в безмълвна молба.

— Добре, Шели. Заради теб.

В продължение на половин час той свири с такава жар, че когато свърши, раменете му се свиха от изтощение.

— Господ те е дарил с рядък и безценен талант — каза Дон, а в гласа му се долавяше нескрито възхищение. Той погледна оплесканите си с кал дрехи.

— А сега моля да ме извините, но ще взема един душ, преди да съм започнал да привличам мухите.

Шели мълчеше — нямаше думи, за да изрази обзелите я чувства. След като Дон излезе от стаята, тя седна до Слейд и с любов прокара пръсти по изваяните черти на лицето му. Сълзи замъглиха очите ѝ.

Слейд поднесе пръстите ѝ към своите устни и нежно целуна дланта ѝ. Шели прехапа долната си устна, за да сдържи натрупалите се в сърцето ѝ емоции.

Една самотна сълза се откъсна и се търкулна по бледата ѝ буза и Слейд нежно я избърса. Пръстът му бе хладен в сравнение с кожата ѝ.

Наведе се и я целуна. Шели разбра, че той ѝ беше благодарен. Тя му бе позволила да свали маската си и той бе отворил сърцето си, за да ѝ покаже дълбоко скрития чувствителен човек. Сега той бе свободен, защото нямаше какво да крие.

Тя обви ръцете си около него и също го целуна, за да му каже по единствения възможен за нея начин колко бе щастлива от този подарък.

— Честита Коледа, Дребосъче — поздрави я Дон в края на една прозявка.

Шели стоеше пред панорамния прозорец и гледаше втренчено изгрева, който бавно хвърляше светлата пелена на новия ден. Тя опита да се усмихне на баща си, но не успя. Чувстваше се студена, самотна и празна.

— Къде е Слейд?

— През нощта пристигнаха снегорините — прошепна тя, едва превъзможвайки болката си. — Слейд си отиде...

ОСМА ГЛАВА

— Отиде си? Без да се сбогува? — Дон я погледна с недоверие и гладкото му чело се смръщи.

— Оставил е бележка. — Шели извади листчето от джоба и го подаде на баща си. Само няколко реда, в които Слейд благодареше за гостоприемството и се сбогуваше с тях. Без съжаление. Без задни мисли. Без да се обръща назад.

Дон вдигна очи от бележката и леко ги присви, докато гледаше дъщеря си.

— Добре ли си?

Тя мълчаливо кимна.

— Никога не съм те виждал да гледаш мъж така, както гледаше Слейд. Ти всъщност го харесваше, нали?

„Обичам го!“ — изстена сърцето ѝ.

— Той е прекрасен човек. Само дано Маргарет и тази компютърна компания да го направят щастлив.

— Няма, знаеш това — прошепна Дон и застана до нея. Той сложи ръка на рамото ѝ и силно я прегърна, а в отговор на това тя му се усмихна едва-едва.

— Може да се върне — опита се да я ободри баща ѝ.

— Няма. — Шели знаеше, че това нямаше да стане. Той бе направил своя избор. Бъдещето му беше предначертано, ясно и точно планирано. Слейд Гарнър бе човек със силен характер. Нямаше да изостави Маргарет и всичко, което имаше значение за него, заради едно двудневно запознанство и няколко откраднати целувки. Той бе споделил с нея най-съкровениите си желания и тайни, беше открил сърцето си пред нея, беше ѝ се доверил и Шели не можеше да иска повече. Но тя го искаше. Искаше Слейд.

Коледата мина като в мъгла. На следващия ден тя отлетя за Сан Франциско. Все още бе като вцепенена, все още страдеше, макар и с

гордо вдигната глава.

Дори колоритното обзавеждане на малкия ѝ апартамент в Гардън Дистрикт не успя да я измъкне от унинието.

Тя остави куфара си на излъскания паркет, изрита ботушите си и взе телефона.

— Здравей, татко. — Със слушалка в ръка тя се отпусна в дълбокото меко кресло.

— Как мина полетът?

— Много добре.

— Точно по вкуса ти — изсмя се Дон, а след това отново стана сериозен. — Не мисля, че...

— Не, татко. — Шели знаеше какво искаше да ѝ каже той. Баща ѝ имаше предчувствието, че Слейд ще я чака на летището в Сан Франциско. Шели бе по-наясно с нещата. Слейд нямаше да иска да мисли за нея. Той сигурно вече бе отпратил всички тези спомени в най-отдалеченото кътче на съзнанието си. Може би изпитваше неудобство, щом се сетеше за преживяванията им.

Шели поговори още няколко минути с баща си, но и двамата нямаха да си кажат кой знае какво. След като приключиха разговора, тя продължи да седи с телефона в скута си, вперила немиждащ поглед в тапетите.

Шели полагаше големи усилия, за да внесе отново спокойствие и ред в живота си. Ходеше всеки ден на работа и правеше всичко възможно да забрави мъжа, който я бе развълнувал толкова силно.

Единственото решение, което бе взела за новогодишната нощ, беше просто: да си намери приятел. За първи път, откакто живееше в Сан Франциско, Шели се чувстваше самотна. Приятели, разбира се, имаше, както и много покани за новогодишната нощ, ала нищо не беше в състояние да успокои болката ѝ.

Два дни преди Нова година Шели слезе от автобуса и, без да знае защо, купи букет цветя от първия ъгъл. Една от обувките ѝ бе направила мазол на петата и още по стълбите я събу.

Възрастната жена от отсрещния апартамент отвори входната си врата.

— Добър ден, госпожо Лестър — поздрави Шели, извади един червен карамфил от букета си и ѝ го поднесе.

— Какво съвпадение! — Госпожа Лестър се изсмя. — И аз имам цветя за вас.

Сърцето на Шели се сви.

— Момчето, което ги донесе, ме помоли да ви ги предам. — Тя влезе вътре и след малко се върна с тясна бяла кутия. — Сигурно са рози — каза тя, като ѝ подаваше кутията.

— Рози ли? — Шели усети как пребледнява. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато влезе в апартамента си. Затвори с крак вратата, прекоси стаята и сложи кутията върху една масичка. Отвори я и ахна. В нея грижливо бяха подредени най-красивите рози, които бе виждала през живота си. Всички пъпки бяха абсолютно еднакви и съвсем свежи. Сигурно бяха страшно скъпи.

Въпреки че прерови кутията два пъти, не откри никаква картичка. Можеше само да гадае дали я беше изпратил Слейд. Наистина, това бе малко вероятно. Той не бе способен на такава жестокост — да ѝ изпрати още едно прощално приветствие, само за да я разстрои още повече. Освен това беше казал, че розите са много скъпи. По този въпрос две мнения нямаше. Наистина бяха скъпи.

Докато премисляше всичко това, на вратата се позвъни и някакво момче ѝ предаде още една дълга, тясна, бяла кутия, точно като първата.

— Подпишете тук.

Шели надраска името си на квитанцията и занесе втората кутия в кухнята. Отново бе получила дванайсет червени рози и отново нямаше визитна картичка. Едва бе подредила цветята в единствената си висока ваза, когато звънецът дрънна за трети път. Оказа се момче от друг магазин за цветя, което носеше още дванайсет рози.

— Сигурен ли сте, че не сте объркали адреса? — попита го тя.

— Шели Грифин? — Момчето прочете адреса ѝ и я погледна въпросително.

— Аз съм — съгласи се тя.

— Подпишете тук.

Шели отново се подписа. За трети път в кутията нямаше картичка. И тъй като нямаше друга ваза, Шели изсипа в чиния туршията от един буркан, изплакна го и сложи цветята в него. След това го занесе в стаята. Онзи, който изпращаше цветята, бе или много богат, или много глупав. С ръце на кръста Шели огледа стаята и не можа да определи на какво ѝ прилича — на магазин за цветя или на

погребално бюро. Тя многозначително въздъхна, когато на вратата се позвъни отново.

— О, стига толкова! — изстена и рязко отвори вратата.

Но пред нея, вместо момче с цветя, както бе очаквала, стоеше самият Слейд. Бе толкова висок и красив, че дъхът ѝ секна.

— Слейд!

— Здравей, Шели. — Очите му, засмени и топли, се потопиха в нейните. — Може ли да вляза?

— О, разбира се. — Онемяла, тя отстъпи встрани.

— Знаеш ли, че си само с една обувка?

Тя погледна към босия си крак.

— Бях забравила. Ами, нови са... Днес ги обух за първи път и когато... — Внезапно млъкна. — Какво правиш тук? — С ръце зад гърба, тя се облегна на затворената врата. Много ѝ се искаше да повярва онова, което не смееше дори да помисли.

— Липсваше ми — прошепна той.

Шели затвори очи под напора на топлите вълни от нежност, които я обляха. Съвсем малко думи бяха сгръвали сърцето ѝ така.

— Как мина срещата?

— Чудесно. По-добре, отколкото очаквах.

— Това е хубаво. — Тя го разглеждаше много внимателно и все още не вярваше на очите си.

— Получих доста тлъста премия за това, но може и да съм обидил някои от приятелите си.

— Как така?

— Надявах се, че няма да откажа повишението.

— Отказваш ли го? — Струваше ѝ се, че това е нещо, което не би се харесало на Маргарет.

— Не, просто днес следобед си подадох оставката.

— Оставката ли? А какво мисли Маргарет по този въпрос?

— Ами... — Той тръгна към нея и спря достатъчно близо, за да може да я докосне, ако пожелае. — Не може да се каже, че с Маргарет сме в много добри отношения. Тя не се отнесе с разбиране към някои от последните ми решения.

— А какви са тези решения?

— Реших да отложим сватбата.

— Кога ще се състои?

— Никога.

— Никога ли? — Шели преглътна с усилие. — Защо?

— Защо ли? — Той се усмихна. — Защото Маргарет не ходи с една обувка. Нито пък пренася фразели от единия до другия край на страната. Нито се смее, нито прави, което и да е от нещата, заради които си заслужава да се живее. Нито пък вярва, че мога да живея добре, ако стана пианист. — По дяволите, вече съм в тридесетте. Може да стане прекалено късно.

— Но...

— Но... — Той се усмихна, протегна ръце и я прегърна. — Все пак ще направя един отчаян опит. Аз не съм добра партия, Шели Грифин. Нямам работа, дори не съм сигурен дали в консерваторията все още ме искат, но за първи път от много години мечтая!

— О, Слейд! — прошепна тя и притисна глава към силните му гърди. — Най-голямата радост за мен ще бъде да съм част от тази мечта!

— Нямах друг избор, любима! Защото ти ми я дари!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.